

Scinteia

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

Anul XLI Nr. 9084

Sîmbătă 11 martie 1972

8 PAGINI — 40 BANI

FIECARE PALMĂ DE PĂMÎNT SĂ RODEASCĂ!

După prima etapă a întrecerii pentru ameliorarea terenurilor:

• ÎNCEPUTUL A FOST BUN • RITMUL DE LUCRU PE ȘANTIERE NU ESTE SATISFĂCĂTOR • SE IMPUNE O PUTERNICĂ MOBILIZARE A TUTUROR FORTELOR DISPONIBILE

În ultima parte a anului trecut și la începutul anului acesta au fost inițiate și s-au desfășurat acțiuni hidroameliorative de mare amploare pentru eliminarea excesului temporar de umiditate din crouviri și depresiuni, extinderea amenajărilor pentru irigații și combaterea eroziunii solului — lucrări simple, executate în sisteme locale, cu mijloacele și resursele unităților agricole. Ca urmare a chemării la întrecere județe, lansată de organizația de partid a județului Argeș, de a pune în valoare potențialul productiv al fiecărei palme de pământ prin lucrări de îmbunătățiri funciare simple și letfine, toate organele de partid județene, în răspunsurile la chemare, s-au angajat să identifice și să execute asemenea lucrări pe suprafețe cât mai întinse. Din datele centralizate la Departamentul Îmbunătățirilor funciare rezultă că, în acest an, cooperativele agricole s-au angajat să execute, în sisteme locale și cu mijloace proprii, îndiguit, desecări și evacuarea umidității temporare pe o suprafață de 101.570 ha, din care 97.839 ha reprezintă desecări locale permanente, iar 20.554 ha desecări prin plan de stat și cu aport în muncă din partea cooperativei agricole. Pe alte 62.200 ha se fac lucrări provizorii constând în rigole și șanțuri pentru evacuarea apelor stagnante. De asemenea, se vor mai efectua amenajări locale pentru irigații pe 40.224 ha și combaterea eroziunii solului pe 58.000 ha. Deși sînt simple, aceste lucrări necesită un mare volum de muncă, motiv pentru care trebuie executate în perioadele cînd forța de muncă din agricultură nu este angrenată masiv la alte lucrări.

Organizarea exemplară a muncii, în multe locuri, de către comitetele de partid și comitetele populare comunale, de consiliile de conducere din cooperative, participarea în masă la executarea lucrărilor a zeci și sute de mii de țărani, a tuturor locuitorilor satelor au determinat, în prima etapă — între decembrie și începutul anului — înregistrarea unor succese apreciabile, îndeosebi la desecări și combaterea excesului de umiditate. La desecări, lucrările sînt încheiate pe aproape 60.000 ha, iar eliminarea apelor stagnante s-a realizat pe o suprafață mai mare decît cea prevăzută. Rezultate

bune în acest sens au cooperativele agricole din județele Ilfov, Argeș, Brăila și altele. Fără îndoială, pe aceste terenuri se vor putea obține recolte mai mari și sigure. Redarea lor în circuitul agricol, la întregul potențial productiv, reprezintă un câștig pentru fiecare unitate și pentru economia națională.

Dacă ar fi să caracterizăm modul cum s-au desfășurat lucrările de hidroameliorații, care au demarat cu peste trei luni în urmă, se poate aprecia un început bun, urmat însă de o mare scădere de ritm în ultima lună. Acest lucru este

ilustrat de faptul că în intervalul dintre 14 februarie și 1 martie au fost începute lucrări noi doar pe 7.900 ha la desecări, 2.800 ha la irigații și 4.800 ha la combaterea eroziunii solului, ceea ce este mult prea puțin față de posibilitățile existente. Acolo unde eforturile sînt mici și rezultatele sînt pe măsură. În multe județe ca:

Aurel PAPAȘIUC

(Continuare în pag. a III-a)

Cooperatorii de la C.A.P. Bocsig, județul Arad, lucrînd la curățirea canalului principal din sistemul de irigații. Foto: M. Andreescu

„Relațiile româno-algeriene — un exemplu de cooperare pozitivă“

INTERVIUL ACORDAT DE PREȘEDINTELE REPUBLICII ALGERIENE DEMOCRATICE ȘI POPULARE, HOUARI BOUMEDIËNE, ziarului „Scinteia“

ÎNTREBARE: Opinia publică din România urmărește cu viu interes prefacerile adînci, înnoitoare din viața poporului algerian. În acest sens, n-am rugat domnia sa, președinte, să ne evocați principalele direcții de dezvoltare a Algeriei democratice și populare.

RĂSPUNS: Această întrebare cuprinde, de fapt, mai multe. Știți, desigur, că Algeria a trăit mai bine de 125 de ani sub jugul unui colonialism odios. Poporul nostru a ridicat de mai multe ori steagul luptei instructionale, încununînd-o prin marea război de eliberare, declanșat la 1 noiembrie 1954, război care a durat peste șapte ani. O dată cu trăsăturile sale pozitive, caracteristice războaielor de eliberare, lupta armată a dat naștere și unor fenomene negative, care s-au adăugat la moștenirea dezastruoasă a epocii coloniale. La acest război a participat întregul nostru popor care a dat feră peste un milion și jumătate de oameni, dintre care multe cadre de bază. Duzmanul urmărea totodată nimicirea psihică a oamenilor, după eșecul numeroaselor sale încercări de a zdrobi conștiința națională a algerienilor, personalitatea lor.

O dată cu recucerirea independenței, am avut de străbătut o perioadă critică, caracterizată de contradicțiile inerente oricărei revoluții de eliberare. În contextul unișării mutații care s-au înfăptuit în decursul anilor trebuie să ținem seama, de asemenea, de condiția economică a Algeriei. Colonialismul construisese economia algeriană în perspectiva cerințelor complementare ale economiei franceze. Dacă ar fi să amintim în această privință doar extinderea plantațiilor de vii și dezvoltarea producției de vinuri, și încă ne-am putea da seama cât de dăunătoare s-a putut fi această politică pentru poporul nostru care nu este consumator de băuturi alcoolice. În același timp, a trebuit să dislocăm și structurile administrative — create de colonialism, firește, în interesul său — și să completăm golul creat cu cadrele noastre tinere.

Ca urmare a dobîndirii independenței s-a schimbat și natura bătă-

liilor pe care le-am avut de purtat. Luptei armate pentru eliberarea patriei i-a urmat lupta pentru construirea noului stat, pentru crearea unei economii independentă de influențele străine. În același timp, trebuia să facem totul pentru lichidarea urmărilor colonialismului, ale cărui încercări susținute de subminare a personalității acestui popor, de dizolvare a sa sînt bine cunoscute de toată lumea. Din toate acestea vă puteți, deci, da seama de drumul revoluției noastre. Ea se întemeiază pe următorul triptic: revoluția agrară, revoluția industrială, revoluția culturală.

Revoluția agrară are drept obiectiv să transforme în mod radical înfășurarea satului algerian, să ridice condiția de existență a oamenilor de la săte și să asigure, printr-o dezvoltare eficientă a statului, creșterea unei agriculturi moderne.

Prima etapă a revoluției agrare a fost recuperarea pămînturilor expropriate de coloni, îmbunătățirea simțitoare a condițiilor de muncă și de viață ale fellahului sărac, prin scutirea de impozite și atribuirea unor alocații familiale. Pasul înaintea pe care l-am făcut în acest an este atît de important, încît îl putem considera o adevărată încununare a realizărilor din agricultura — și anume înfăptuirea revoluției agrare.

În domeniul industriei, începuturile le-am făcut prin ruperea legăturilor care ne țineau organic dependenți de economia de muncă și prin punerea tuturor bogățiilor țării în slujba maselor de oameni ai muncii. Am naționalizat minele, mijloacele de producție, culminînd cu naționalizarea sectorului hidrocarburilor. Descătușarea economiei de dependență străină n-a fost un scop în sine, ci, îndeosebi, un mijloc de a construi o economie algeriană independentă, care să țină seama de interesele țării și să asigure satisfacerea nevoilor cetățenilor săi. În această privință, departe de a preînde că am atins perfecțiunea, înaintăm cu pași siguri spre înfăptuirea telurilor nobile ale revoluției noastre.

În ceea ce privește revoluția culturală, ne propunem, pur și simplu, să redescoperim personalitatea poporului algerian pe care colonialismul a vrut s-o distrugă.

Îzolîndu-l de lumea arabă islamică, și ale cărei contribuții la dezvoltarea civilizației umane unii voiau să le uite. Revoluția culturală înseamnă renașterea limbii naționale, care este adevărata piatră de temelie a personalității algeriene; ea mai înseamnă depășirea unor moșteniri ale colonialismului, ogîndite în aspectele negative ale vieții din societatea de consum; înseamnă, de asemenea, formarea unor cadre suficiente, și ca număr și ca pregătire, în stare să continue dezvoltarea țării, să întărească cuceririle de pînă acum.

În domeniul construcției de stat, am ținut seama de învățămintele perioadei care a precedat și de ale celei care a urmat cuceririi independenței. Am început, așadar, prin crearea unor organe de stat pornind de jos, de la bază, în așa fel încît să putem asigura activităților posibilitatea de a acționa temeinic și cu folos. În acest cadru s-au constituit organe de conducere alese, la nivelul municipiilor, al vilaletelor și în unități cu autogestione. Aceste se desăvîșeau alături în vederea constituirii Adunărilor generale ale muncitorilor, care îi vor transforma pe muncitorii din salariati în adevărați conducători, răspunzători de mersul producției. Acțiuni asemănătoare se vor desfășura și în cadrul universităților, al institutelor.

ÎNTREBARE: Cunoșcînd eforturile poporului dumneavoastră pentru accelerarea progresului general al patriei sale, precum și măsurile întreprinse pe linia recuperării și fructificării bogatelor resurse naturale ale țării, o-am ruga să ne spuneti cum apreciați cooperarea economică stabilită între România și Algeria?

RĂSPUNS: Pentru a înțelege orientarea algeriană de astăzi trebuie să aruncăm o privire retrospectivă.

Una din consecințele perioadei coloniale a fost și aceea că relațiile noastre în general, dar mai ales cele economice, erau polarizate spre o singură țară, care le exploata în folosul ei. Independența ne-a permis să înținem relații rodnice cu alte popoare, care

(Continuare în pag. a VII-a)

Acești băieți puși pe fapte mari

Ma mult de cînd o anumită vîrstă, tinerețe este o stare de spirit. Poți fi tînr la 20 de ani și nu înțelegi de timp, ci tinerețea de timp, ci tinerețea de spirit și omulul adevărată este, căci vîrstele nu se măsoară numai prin ani, ci prin volumul de cunoștințe însușite, prin gradul de bogăție sufletească și prin importanța înfăptuirilor realizate.

Și totuși, acea „vîrstă a tinereții“ suprinde și între adolescenți și maturitate rămîne unanim acceptată. Relativitatea ei se atenuază dacă ținem seama de faptul, în secția de în vîrstă tinereții, sînt cuprînși mai mult anii de împlinire a creșterii și a formării, decît timpul scurs între două date calendaristice. Unii reușesc să ajungă la această soroc cu mult înainte de vremea în care sînt în vîrstă tinereții, alții întârzie cu ani prin atribuțiile minore ale tinereții, solicitînd mereu circumstanțe atenuante.

Toate aceste gînduri m-au frîntînat zilele trecute, în timpul unor întîlniri și discuții cu prietenii mei Brășov. Muncitorii sau studenții, elevii ai școlilor profesionale ori liceenii, interlocutorii mei păreau a fi oameni cei mai autorizați a spune ce înseamnă a fi tînr, dar ei erau primii care se întrebau: ce este tinerețea? Democrit spunea că „există tînr și bătrîn lipsit de minte“ și timpul te învîta să gîndești, ci firea și educația timpurie“. În maximum gînditorului antic, timpul sau experiența, adică acele elemente pe care atîd de des le invocăm atunci cînd vorbim de îmbogățirea minții, nu pot fi luate ca măsuri unice și general valabile.

Pagina a V-a
CARTEA
Pagina a VI-a

REPORTAJ PE GLOB

- Punți peste milenii
- Culori, oameni și împliniri la poalele Alpiilor
- Din presa occidentală
- De pretutindeni

Plecarea delegației Partidului Communist Român care va participa la lucrările Congresului al XIII-lea al Partidului Communist Italian

Vineri dimineața a plecat la Milano delegația Partidului Communist Român, condusă de tovarășul Gheorghe Pană, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent, secretar al C.C. al P.C.R., pentru a participa la lucrările celui de-al XIII-lea Congres al Partidului Communist Italian.

La plecare, pe aeroportul Otopeni, delegația a fost condusă de tovarășii Paul Niculescu-Mizil, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent, secretar al C.C. al P.C.R., Petre Lupu, membru al Comitetului

O delegație guvernamentală economică română a plecat la Hanoi

Hanoi la amiază a plecat spre Hanoi delegația guvernamentală economică română condusă de tovarășul Gheorghe Rădulescu, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R., vicepreședinte al Consiliului de Miniștri care, la invitația guvernului Republicii Democratice Vietnam, va face o vizită de prietenie în această țară.

La plecare, pe aeroportul Otopeni, erau prezenți tovarășii Leonie Răutu vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, George Macoveanu, prim-adjunct al ministrului Afacerilor externe, alte persoane oficiale.

Au fost de față Nguyen Dang Hanh, ambasadorul R. D. Vietnam la București, Lam Van Luan, ambasadorul Republicii Vietnamului de Sud, V. I. Drozdenko, ambasadorul Uniunii Sovietice, Huo Kuan, consilier al Ambasadei R. P. Chineze la București, și membri ai ambasadelor respective.

(Agerpres)

Întîmplări pline de învățăminte cu un escroc politic și un contabil fatalist

— Tribunalul!
...Vocea a curmat murmurul din sală. Asistența se ridică în picioare, salutînd astfel, după tradiție, intrarea instanței de judecată. La masa din mijloc, judecătorii; în dreapta, procurorul; în stînga, grefierul de ședință. Alcătuirea completului de judecată — doi judecători, trei asessori, precum și prezența procurorului — arată că obiectul dezbaterilor îl constituie, așa cum se exprimă legea, o faptă cu consecințe deosebit de grave. Sînt audiați mai tîrziu martorii. Depozitiile lor, la fel cu declarațiile existente în dosar, par să confirme comiterea uneia dintre cele mai periculoase manifestări antisociale: delapidarea — actual mîșnav, în intenție și în fapt, al păgubirii averii obștești; în cazul de față este vorba de sustrageri din fondul unei case de ajutor reciproc — sume strîmbe ani și ani din cotizațiile fostilor colegi de muncă ai celui aflat pe banca acuzător.

Sevența de mai sus, deși prefigura o dezbateră judiciară, nu s-a

petrecut însă la Palatul Justiției, ci într-o sală altmînter obișnuită, în care oamenii se adună îndeobște pentru a analiza munca. Ne aflăm la garajul din str. Cobălcescu al întreprinderii de transporturi București. Aici a hotărît Tribunalul muni-

peculatului București, secția a II-a penală, să se dezbătă cauza privind-o pe Piroșca Zoltany, fost șofer al acestei întreprinderi, fost mandatar împușcării al C.A.R. de pe linia Consiliului sindicalilor I.T.B. Aici, în fața celor care-l cunoșteau cel mai bine, în fața celor pe care Piroșca i-a înșelat, i-a furat fără scrupule, făcîndu-și „cont personal“ din sumele ce era dator să le vireze Casei de ajutor reciproc.

În sala arhiplînată, aproape două sute de oameni, mecanici, șoferi, esalariți din aparatul administrativ; o colectivitate care, ca oricare alta, nu poate prețui altceva, nu poate să nu considere drept singura și adevărată avuție decît munca cinstită. Cu puțin

mea? Cine ar fi banuit?... E drept că au fost cîteva situații — își amintea unii dintre interlocutori — cînd li s-au operat rețineri pe statul de plată, deși li achitaseră lui Piroșca rîta la C.A.R. El însuși le-a restituit însă banii ulterior; susținea că greșise contabilitatea...

Rechizitoriul procurorului aduce, concludent și fără echivoc, cele două titluri clarificate în salilele sa de împușcării. P.Z. a delapidat din fondurile C.A.R. de la I.T.B. suma de 363.479 de lei (122.000 de lei însușiți efectiv, restul folosiți și vehiculați dintr-un act în altul. Într-un fapt întreg de falsuri) Cînd omul poartă șese să alunece pe paleta infractivului, ca în cazul de față, inerte prin a se așeza — cum spune maxims — banii înaltea virtuții. Acuzatul de astăzi, omul cu aparente onorabile, s-a crezut neapăsător dator să-și „corțieze“ norocul!

Dinu POPESCU
(Continuare în pag. a II-a)

ÎN ZIARUL DE AZI:

- ADUNAREA DIN CAPITALĂ CONSACRATĂ CENTENARULUI LUI ALECU CONSTANTINESCU
- SCHIMB DE PĂRERI PE TEMA „Serviciile pentru populație“: EXPERIENȚA TIMIȘOAREI
- PRIN FORȚE PROPRII UZINA ÎȘI REGENEREAZĂ, ÎȘI AMPLIFICĂ POTENȚIALUL TEHNIC
- CONTRASTE • SCHEMATISMUL EVAZIONISMULUI (II) • FAPTUL DIVERS • SPORT

Adunarea din Capitală consacrată centenarului lui Alecu Constantinescu

Cu prilejul împlinirii a 100 de ani de la naşterea lui Alexandru (Alecu) Constantinescu, militant de frunte al mişcării muncitoreşti din ţara noastră, Comitetul municipal Bucureşti al P.C.R. a organizat, vineri, o adunare jubiliară la Muzeul de istorie a partidului comunist, a mişcării revoluţionare şi democratice din România.

În preţul adunării au luat loc tovarăşii: Petre Lupu, Miron Constantinescu, precum şi Constantin Pirvulescu, Gheorghe Vasilichi, Petre Constantinescu-Iaşi, Nicolae Guină, Nicolae Ciociriu, Ioan Găvruţ, Ion Stoica, activişti de partid cu stagiul din ilegalitate, Ilie Rădulescu, secretar al Comitetului municipal Bucureşti al P.C.R., Maria Groza, vicepreşedinte al Consiliului Naţional al Femelor, Marin Stoicescu, ministrul de Uzinele „Timpuiri noi” şi Simona Costea, elevă.

La adunare au participat membri ai C.C. al P.C.R., conducători ai organizaţiilor de masă şi ai unor instituţii centrale, vechi militanţi ai mişcării muncitoreşti, reprezentanţi ai oamenilor muncii din Capitală.

Adunarea a fost deschisă de tovarăşul Ilie Rădulescu.

Despre viaţa şi lupta lui Alecu Constantinescu a vorbit tovarăşul Nicolae Ciociriu, directorul Muzeului de istorie a partidului comunist, a mişcării revoluţionare şi democratice din România.

Printre figurile luminoase de revoluţionari ieşiţi din rîndurile clasei muncitoare din ţara noastră, care şi-au consacrat forţele luptei intrinseci împotriva exploatareii — a spus tovarăşul Nicolae Ciociriu — un loc de frunte îl ocupă Alexandru Constantinescu, a cărui viaţă şi activitate au fost înţelese unii lei nobili în care a crezut cu toată convingerea a toată lupta revoluţionară pentru eliberarea socială şi naţională a poporului său. După ce a evocat angrii grei ai copilăriei şi adolescenţei sale, care au tinut tîrziu şi aderează de timpuriu la mişcarea muncitorească, participarea la acţiunile de protest ale clasei muncitoare împotriva asupririi, după ce a relevat colaborarea rodnică a tânărului lucrător la publicaţii de prestigiu ale timpului — „Lumea nouă”, organ oficial al Partidului Social-Democrat al Muncitorilor din România, al cărui membru devenise de la înfiinţarea lui, „România muncitorească” — activitatea sa de militant de seamă al mişcării muncitoreşti ca I. C. Frimu, Stefan Gheorghiu, Dimitrie Marinescu, Gheorghe Cristescu, vorbitorul a spus: „În viziunea furtunoasă a evenimentelor din anii de început al secolului nostru, în clocotul luptei muncitoreşti neobişuite, s-au desăvîşit trăsăturile lui Alecu Constantinescu de conducător al luptei proletariului, de orator de masă şi de talentat propagandist şi organizator, ceea ce i-au creat prestigiu şi autoritate în rîndul muncitorilor.”

Paralel cu munca pentru organizarea sindicatelor, el şi-a îndreptat toate forţele, alături de ceilalţi conducători ai mişcării muncitoreşti, spre refacerea partidului clasei muncitoare din România. Acest partid, arăta Alecu Constantinescu, „nu va reprezenta numai interesele lucrătorilor, ci va fi un factor de progres pentru toată ţara”. Sensibil la durerile şi frământările celor mulţi şi asupriţi, el s-a situat întotdeauna în centrul evenimentelor mai importante, acolo unde lupta era mai grea. Dovedindu-se un talentat mişcător al condeiului, el a dat glas în paginile presei socialiste protestului împotriva exploatareii şi asupririi, idealurilor de libertate socială ale poporului muncitor, a militat activ pentru organizarea proletariatului în vederea obţinerii unor reforme absolut necesare progresului social-economic al ţării ca reforma agrară, votul universal, legislaţie muncitorească. Primul război mondial l-a găsit în plină activitate revoluţionară. Credincios convingerilor sale anti-imperialiste el a prezidat lucrările Congresului extraordinar al P.S.D. din 10 august 1914, care a elaborat linia de acţiune a mişcării în condiţiile războiului dezlănţuit de puterile imperialiste. A fost unul din organizatorii acţiunilor de masă pentru apărarea neutralităţii, printr-unindu-se totodată cu energie în cultivarea rostite în această perioadă.

Adunarea a fost deschisă de tovarăşul Ilie Rădulescu.

Despre viaţa şi lupta lui Alecu Constantinescu a vorbit tovarăşul Nicolae Ciociriu, directorul Muzeului de istorie a partidului comunist, a mişcării revoluţionare şi democratice din România.

Printre figurile luminoase de revoluţionari ieşiţi din rîndurile clasei muncitoare din ţara noastră, care şi-au consacrat forţele luptei intrinseci împotriva exploatareii — a spus tovarăşul Nicolae Ciociriu — un loc de frunte îl ocupă Alexandru Constantinescu, a cărui viaţă şi activitate au fost înţelese unii lei nobili în care a crezut cu toată convingerea a toată lupta revoluţionară pentru eliberarea socială şi naţională a poporului său. După ce a evocat angrii grei ai copilăriei şi adolescenţei sale, care au tinut tîrziu şi aderează de timpuriu la mişcarea muncitorească, participarea la acţiunile de protest ale clasei muncitoare împotriva asupririi, după ce a relevat colaborarea rodnică a tânărului lucrător la publicaţii de prestigiu ale timpului — „Lumea nouă”, organ oficial al Partidului Social-Democrat al Muncitorilor din România, al cărui membru devenise de la înfiinţarea lui, „România muncitorească” — activitatea sa de militant de seamă al mişcării muncitoreşti ca I. C. Frimu, Stefan Gheorghiu, Dimitrie Marinescu, Gheorghe Cristescu, vorbitorul a spus: „În viziunea furtunoasă a evenimentelor din anii de început al secolului nostru, în clocotul luptei muncitoreşti neobişuite, s-au desăvîşit trăsăturile lui Alecu Constantinescu de conducător al luptei proletariului, de orator de masă şi de talentat propagandist şi organizator, ceea ce i-au creat prestigiu şi autoritate în rîndul muncitorilor.”

Paralel cu munca pentru organizarea sindicatelor, el şi-a îndreptat toate forţele, alături de ceilalţi conducători ai mişcării muncitoreşti, spre refacerea partidului clasei muncitoare din România. Acest partid, arăta Alecu Constantinescu, „nu va reprezenta numai interesele lucrătorilor, ci va fi un factor de progres pentru toată ţara”. Sensibil la durerile şi frământările celor mulţi şi asupriţi, el s-a situat întotdeauna în centrul evenimentelor mai importante, acolo unde lupta era mai grea. Dovedindu-se un talentat mişcător al condeiului, el a dat glas în paginile presei socialiste protestului împotriva exploatareii şi asupririi, idealurilor de libertate socială ale poporului muncitor, a militat activ pentru organizarea proletariatului în vederea obţinerii unor reforme absolut necesare progresului social-economic al ţării ca reforma agrară, votul universal, legislaţie muncitorească. Primul război mondial l-a găsit în plină activitate revoluţionară. Credincios convingerilor sale anti-imperialiste el a prezidat lucrările Congresului extraordinar al P.S.D. din 10 august 1914, care a elaborat linia de acţiune a mişcării în condiţiile războiului dezlănţuit de puterile imperialiste. A fost unul din organizatorii acţiunilor de masă pentru apărarea neutralităţii, printr-unindu-se totodată cu energie în cultivarea rostite în această perioadă.

deosebit de a fi participat la redactarea a numeroase manifeste, la editarea unor reviste, lucrări şi broşuri de propagandă în favoarea creaţiei partidului comunist.

Activitatea sa pasionată, multilaterală, fostă întreruptă datorită arestării din vara anului 1920. În continuare, vorbitorul a evocat activitatea revoluţionară desfăşurată de Alecu Constantinescu în condiţiile exilului — datorat faptului că a fost condamnat de două ori la moarte în contumacie. Deşi departe de ţară, de mişcarea muncitorească revoluţionară din România, el a continuat să se ţină în curent cu frământările şi greutăţile acesteia, încercînd, în limita posibilităţilor, să-şi aducă contribuţia la consolidarea acestei mişcări. Întors în ţară, în preajma celui de-al doilea război mondial, el continuă alături de mii de militanţi patrioţi, comunisti şi antifascişti, lupta sa revoluţionară, cunoscînd calvarul lagărelor de concentrare.

După eliberare, cu inteligenţa sa vie, militant conştient, marea sa dorinţă se avîntă, în măsura în care îl permiteau puterile şi vîrsta înaintată, în lupta pentru victoria revoluţiei populare. Ca delegat al organizaţiei de partid a Capitalei a participat la lucrările Congresului al VI-lea al P.C.R. din februarie 1948.

Vestea încheierii din viaţă, la 28 martie 1949, a acestui veteran al mişcării muncitoreşti, al partidului comunist a îndreptat profund clasa muncitoare din ţara noastră. În necrologul publicat în ziarul „Scînteia” se arată că: „pînă în ultima clipă a vieţii, Alecu Constantinescu a militat în cadrul partidului. Viaţa lui, viaţa de luptă neînfrîcată pentru cauza clasei muncitoare, trebuie să servească drept pildă şi îndemn la luptă pentru toţi oamenii muncii”.

Între-adevăr, a spus în încheiere vorbitorul, viaţa şi lupta revoluţionară, dezvoltamentul său nemărginit faţă de interesele proletariatului român constituie un model înalt pentru generaţia prezentă şi cele viitoare, situîndu-l pe Alecu Constantinescu în galeria eroilor clasei noastre muncitore. Azi, la 100 de ani de la naşterea sa, poporul român, liber şi stăpîn pe soarta sa, cinsteşte cu sentimente de justificată mîndrie faptele de eroism revoluţionar, comportarea plină de demnitate şi profund patriotism a lucrătorilor comunisti, în rîndul cărora îi găseşte un loc de cinste Alecu Constantinescu. Idealul său şi milii de militanţi revoluţionari şi-au închinat întreaga viaţă — acela al construirii unei orînduri noi, lipsite de exploatare şi asuprire — se înfipătesc astăzi prin eforturile uriaşe desfăşurate de întregul nostru popor sub conducerea Partidului Comunist Român, pentru construirea societăţii socialiste multilaterale dezvoltate.

Adunări consacrate împlinirii a 100 de ani de la naşterea lui Alexandru Constantinescu au avut loc şi în alte orase ale ţării.

La adunarea organizată la Ploieşti a luat cuvîntul prof. Gheorghe Bosoiu, secretar al Comitetului municipal Ploieşti al P.C.R., iar la adunarea de la Oradea a vorbit prof. Viad Spolai.

Cum concepţi dezvoltarea şi perfecţionarea activităţii de servicii publice în oraşul dv.?

Într-o discuţie pe care s-a desfăşurat în cadrul dezbaterilor organizate de ziarul nostru mai multor factori de răspundere din municipiul Timişoara. Din multitudinea lor aspecte, problema serviciilor publice, am ales pentru discuţia de faţă pe cele care se referă la sectorul cooperativ de servicii. Într-o discuţie pe care s-a desfăşurat în cadrul dezbaterilor organizate de ziarul nostru mai multor factori de răspundere din municipiul Timişoara. Din multitudinea lor aspecte, problema serviciilor publice, am ales pentru discuţia de faţă pe cele care se referă la sectorul cooperativ de servicii. Într-o discuţie pe care s-a desfăşurat în cadrul dezbaterilor organizate de ziarul nostru mai multor factori de răspundere din municipiul Timişoara. Din multitudinea lor aspecte, problema serviciilor publice, am ales pentru discuţia de faţă pe cele care se referă la sectorul cooperativ de servicii.

deosebit de a fi participat la redactarea a numeroase manifeste, la editarea unor reviste, lucrări şi broşuri de propagandă în favoarea creaţiei partidului comunist.

Activitatea sa pasionată, multilaterală, fostă întreruptă datorită arestării din vara anului 1920. În continuare, vorbitorul a evocat activitatea revoluţionară desfăşurată de Alecu Constantinescu în condiţiile exilului — datorat faptului că a fost condamnat de două ori la moarte în contumacie. Deşi departe de ţară, de mişcarea muncitorească revoluţionară din România, el a continuat să se ţină în curent cu frământările şi greutăţile acesteia, încercînd, în limita posibilităţilor, să-şi aducă contribuţia la consolidarea acestei mişcări. Întors în ţară, în preajma celui de-al doilea război mondial, el continuă alături de mii de militanţi patrioţi, comunisti şi antifascişti, lupta sa revoluţionară, cunoscînd calvarul lagărelor de concentrare.

După eliberare, cu inteligenţa sa vie, militant conştient, marea sa dorinţă se avîntă, în măsura în care îl permiteau puterile şi vîrsta înaintată, în lupta pentru victoria revoluţiei populare. Ca delegat al organizaţiei de partid a Capitalei a participat la lucrările Congresului al VI-lea al P.C.R. din februarie 1948.

Vestea încheierii din viaţă, la 28 martie 1949, a acestui veteran al mişcării muncitoreşti, al partidului comunist a îndreptat profund clasa muncitoare din ţara noastră. În necrologul publicat în ziarul „Scînteia” se arată că: „pînă în ultima clipă a vieţii, Alecu Constantinescu a militat în cadrul partidului. Viaţa lui, viaţa de luptă neînfrîcată pentru cauza clasei muncitoare, trebuie să servească drept pildă şi îndemn la luptă pentru toţi oamenii muncii”.

Între-adevăr, a spus în încheiere vorbitorul, viaţa şi lupta revoluţionară, dezvoltamentul său nemărginit faţă de interesele proletariatului român constituie un model înalt pentru generaţia prezentă şi cele viitoare, situîndu-l pe Alecu Constantinescu în galeria eroilor clasei noastre muncitore. Azi, la 100 de ani de la naşterea sa, poporul român, liber şi stăpîn pe soarta sa, cinsteşte cu sentimente de justificată mîndrie faptele de eroism revoluţionar, comportarea plină de demnitate şi profund patriotism a lucrătorilor comunisti, în rîndul cărora îi găseşte un loc de cinste Alecu Constantinescu. Idealul său şi milii de militanţi revoluţionari şi-au închinat întreaga viaţă — acela al construirii unei orînduri noi, lipsite de exploatare şi asuprire — se înfipătesc astăzi prin eforturile uriaşe desfăşurate de întregul nostru popor sub conducerea Partidului Comunist Român, pentru construirea societăţii socialiste multilaterale dezvoltate.

Adunări consacrate împlinirii a 100 de ani de la naşterea lui Alexandru Constantinescu au avut loc şi în alte orase ale ţării.

La adunarea organizată la Ploieşti a luat cuvîntul prof. Gheorghe Bosoiu, secretar al Comitetului municipal Ploieşti al P.C.R., iar la adunarea de la Oradea a vorbit prof. Viad Spolai.

deosebit de a fi participat la redactarea a numeroase manifeste, la editarea unor reviste, lucrări şi broşuri de propagandă în favoarea creaţiei partidului comunist.

Activitatea sa pasionată, multilaterală, fostă întreruptă datorită arestării din vara anului 1920. În continuare, vorbitorul a evocat activitatea revoluţionară desfăşurată de Alecu Constantinescu în condiţiile exilului — datorat faptului că a fost condamnat de două ori la moarte în contumacie. Deşi departe de ţară, de mişcarea muncitorească revoluţionară din România, el a continuat să se ţină în curent cu frământările şi greutăţile acesteia, încercînd, în limita posibilităţilor, să-şi aducă contribuţia la consolidarea acestei mişcări. Întors în ţară, în preajma celui de-al doilea război mondial, el continuă alături de mii de militanţi patrioţi, comunisti şi antifascişti, lupta sa revoluţionară, cunoscînd calvarul lagărelor de concentrare.

După eliberare, cu inteligenţa sa vie, militant conştient, marea sa dorinţă se avîntă, în măsura în care îl permiteau puterile şi vîrsta înaintată, în lupta pentru victoria revoluţiei populare. Ca delegat al organizaţiei de partid a Capitalei a participat la lucrările Congresului al VI-lea al P.C.R. din februarie 1948.

Vestea încheierii din viaţă, la 28 martie 1949, a acestui veteran al mişcării muncitoreşti, al partidului comunist a îndreptat profund clasa muncitoare din ţara noastră. În necrologul publicat în ziarul „Scînteia” se arată că: „pînă în ultima clipă a vieţii, Alecu Constantinescu a militat în cadrul partidului. Viaţa lui, viaţa de luptă neînfrîcată pentru cauza clasei muncitoare, trebuie să servească drept pildă şi îndemn la luptă pentru toţi oamenii muncii”.

Între-adevăr, a spus în încheiere vorbitorul, viaţa şi lupta revoluţionară, dezvoltamentul său nemărginit faţă de interesele proletariatului român constituie un model înalt pentru generaţia prezentă şi cele viitoare, situîndu-l pe Alecu Constantinescu în galeria eroilor clasei noastre muncitore. Azi, la 100 de ani de la naşterea sa, poporul român, liber şi stăpîn pe soarta sa, cinsteşte cu sentimente de justificată mîndrie faptele de eroism revoluţionar, comportarea plină de demnitate şi profund patriotism a lucrătorilor comunisti, în rîndul cărora îi găseşte un loc de cinste Alecu Constantinescu. Idealul său şi milii de militanţi revoluţionari şi-au închinat întreaga viaţă — acela al construirii unei orînduri noi, lipsite de exploatare şi asuprire — se înfipătesc astăzi prin eforturile uriaşe desfăşurate de întregul nostru popor sub conducerea Partidului Comunist Român, pentru construirea societăţii socialiste multilaterale dezvoltate.

Adunări consacrate împlinirii a 100 de ani de la naşterea lui Alexandru Constantinescu au avut loc şi în alte orase ale ţării.

La adunarea organizată la Ploieşti a luat cuvîntul prof. Gheorghe Bosoiu, secretar al Comitetului municipal Ploieşti al P.C.R., iar la adunarea de la Oradea a vorbit prof. Viad Spolai.

deosebit de a fi participat la redactarea a numeroase manifeste, la editarea unor reviste, lucrări şi broşuri de propagandă în favoarea creaţiei partidului comunist.

Activitatea sa pasionată, multilaterală, fostă întreruptă datorită arestării din vara anului 1920. În continuare, vorbitorul a evocat activitatea revoluţionară desfăşurată de Alecu Constantinescu în condiţiile exilului — datorat faptului că a fost condamnat de două ori la moarte în contumacie. Deşi departe de ţară, de mişcarea muncitorească revoluţionară din România, el a continuat să se ţină în curent cu frământările şi greutăţile acesteia, încercînd, în limita posibilităţilor, să-şi aducă contribuţia la consolidarea acestei mişcări. Întors în ţară, în preajma celui de-al doilea război mondial, el continuă alături de mii de militanţi patrioţi, comunisti şi antifascişti, lupta sa revoluţionară, cunoscînd calvarul lagărelor de concentrare.

După eliberare, cu inteligenţa sa vie, militant conştient, marea sa dorinţă se avîntă, în măsura în care îl permiteau puterile şi vîrsta înaintată, în lupta pentru victoria revoluţiei populare. Ca delegat al organizaţiei de partid a Capitalei a participat la lucrările Congresului al VI-lea al P.C.R. din februarie 1948.

Vestea încheierii din viaţă, la 28 martie 1949, a acestui veteran al mişcării muncitoreşti, al partidului comunist a îndreptat profund clasa muncitoare din ţara noastră. În necrologul publicat în ziarul „Scînteia” se arată că: „pînă în ultima clipă a vieţii, Alecu Constantinescu a militat în cadrul partidului. Viaţa lui, viaţa de luptă neînfrîcată pentru cauza clasei muncitoare, trebuie să servească drept pildă şi îndemn la luptă pentru toţi oamenii muncii”.

Între-adevăr, a spus în încheiere vorbitorul, viaţa şi lupta revoluţionară, dezvoltamentul său nemărginit faţă de interesele proletariatului român constituie un model înalt pentru generaţia prezentă şi cele viitoare, situîndu-l pe Alecu Constantinescu în galeria eroilor clasei noastre muncitore. Azi, la 100 de ani de la naşterea sa, poporul român, liber şi stăpîn pe soarta sa, cinsteşte cu sentimente de justificată mîndrie faptele de eroism revoluţionar, comportarea plină de demnitate şi profund patriotism a lucrătorilor comunisti, în rîndul cărora îi găseşte un loc de cinste Alecu Constantinescu. Idealul său şi milii de militanţi revoluţionari şi-au închinat întreaga viaţă — acela al construirii unei orînduri noi, lipsite de exploatare şi asuprire — se înfipătesc astăzi prin eforturile uriaşe desfăşurate de întregul nostru popor sub conducerea Partidului Comunist Român, pentru construirea societăţii socialiste multilaterale dezvoltate.

Adunări consacrate împlinirii a 100 de ani de la naşterea lui Alexandru Constantinescu au avut loc şi în alte orase ale ţării.

La adunarea organizată la Ploieşti a luat cuvîntul prof. Gheorghe Bosoiu, secretar al Comitetului municipal Ploieşti al P.C.R., iar la adunarea de la Oradea a vorbit prof. Viad Spolai.

deosebit de a fi participat la redactarea a numeroase manifeste, la editarea unor reviste, lucrări şi broşuri de propagandă în favoarea creaţiei partidului comunist.

Activitatea sa pasionată, multilaterală, fostă întreruptă datorită arestării din vara anului 1920. În continuare, vorbitorul a evocat activitatea revoluţionară desfăşurată de Alecu Constantinescu în condiţiile exilului — datorat faptului că a fost condamnat de două ori la moarte în contumacie. Deşi departe de ţară, de mişcarea muncitorească revoluţionară din România, el a continuat să se ţină în curent cu frământările şi greutăţile acesteia, încercînd, în limita posibilităţilor, să-şi aducă contribuţia la consolidarea acestei mişcări. Întors în ţară, în preajma celui de-al doilea război mondial, el continuă alături de mii de militanţi patrioţi, comunisti şi antifascişti, lupta sa revoluţionară, cunoscînd calvarul lagărelor de concentrare.

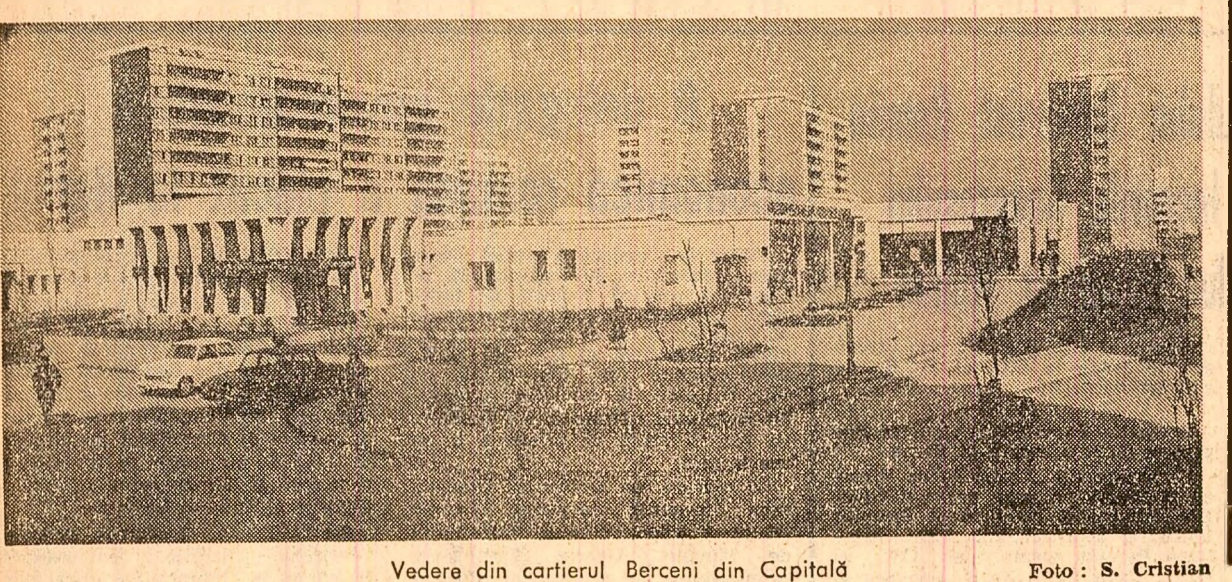
După eliberare, cu inteligenţa sa vie, militant conştient, marea sa dorinţă se avîntă, în măsura în care îl permiteau puterile şi vîrsta înaintată, în lupta pentru victoria revoluţiei populare. Ca delegat al organizaţiei de partid a Capitalei a participat la lucrările Congresului al VI-lea al P.C.R. din februarie 1948.

Vestea încheierii din viaţă, la 28 martie 1949, a acestui veteran al mişcării muncitoreşti, al partidului comunist a îndreptat profund clasa muncitoare din ţara noastră. În necrologul publicat în ziarul „Scînteia” se arată că: „pînă în ultima clipă a vieţii, Alecu Constantinescu a militat în cadrul partidului. Viaţa lui, viaţa de luptă neînfrîcată pentru cauza clasei muncitoare, trebuie să servească drept pildă şi îndemn la luptă pentru toţi oamenii muncii”.

Între-adevăr, a spus în încheiere vorbitorul, viaţa şi lupta revoluţionară, dezvoltamentul său nemărginit faţă de interesele proletariatului român constituie un model înalt pentru generaţia prezentă şi cele viitoare, situîndu-l pe Alecu Constantinescu în galeria eroilor clasei noastre muncitore. Azi, la 100 de ani de la naşterea sa, poporul român, liber şi stăpîn pe soarta sa, cinsteşte cu sentimente de justificată mîndrie faptele de eroism revoluţionar, comportarea plină de demnitate şi profund patriotism a lucrătorilor comunisti, în rîndul cărora îi găseşte un loc de cinste Alecu Constantinescu. Idealul său şi milii de militanţi revoluţionari şi-au închinat întreaga viaţă — acela al construirii unei orînduri noi, lipsite de exploatare şi asuprire — se înfipătesc astăzi prin eforturile uriaşe desfăşurate de întregul nostru popor sub conducerea Partidului Comunist Român, pentru construirea societăţii socialiste multilaterale dezvoltate.

Adunări consacrate împlinirii a 100 de ani de la naşterea lui Alexandru Constantinescu au avut loc şi în alte orase ale ţării.

La adunarea organizată la Ploieşti a luat cuvîntul prof. Gheorghe Bosoiu, secretar al Comitetului municipal Ploieşti al P.C.R., iar la adunarea de la Oradea a vorbit prof. Viad Spolai.

Vedere din cartierul Berceşti din Capitală Foto: S. Crislian

deosebit de a fi participat la redactarea a numeroase manifeste, la editarea unor reviste, lucrări şi broşuri de propagandă în favoarea creaţiei partidului comunist.

Activitatea sa pasionată, multilaterală, fostă întreruptă datorită arestării din vara anului 1920. În continuare, vorbitorul a evocat activitatea revoluţionară desfăşurată de Alecu Constantinescu în condiţiile exilului — datorat faptului că a fost condamnat de două ori la moarte în contumacie. Deşi departe de ţară, de mişcarea muncitorească revoluţionară din România, el a continuat să se ţină în curent cu frământările şi greutăţile acesteia, încercînd, în limita posibilităţilor, să-şi aducă contribuţia la consolidarea acestei mişcări. Întors în ţară, în preajma celui de-al doilea război mondial, el continuă alături de mii de militanţi patrioţi, comunisti şi antifascişti, lupta sa revoluţionară, cunoscînd calvarul lagărelor de concentrare.

După eliberare, cu inteligenţa sa vie, militant conştient, marea sa dorinţă se avîntă, în măsura în care îl permiteau puterile şi vîrsta înaintată, în lupta pentru victoria revoluţiei populare. Ca delegat al organizaţiei de partid a Capitalei a participat la lucrările Congresului al VI-lea al P.C.R. din februarie 1948.

Vestea încheierii din viaţă, la 28 martie 1949, a acestui veteran al mişcării muncitoreşti, al partidului comunist a îndreptat profund clasa muncitoare din ţara noastră. În necrologul publicat în ziarul „Scînteia” se arată că: „pînă în ultima clipă a vieţii, Alecu Constantinescu a militat în cadrul partidului. Viaţa lui, viaţa de luptă neînfrîcată pentru cauza clasei muncitoare, trebuie să servească drept pildă şi îndemn la luptă pentru toţi oamenii muncii”.

Între-adevăr, a spus în încheiere vorbitorul, viaţa şi lupta revoluţionară, dezvoltamentul său nemărginit faţă de interesele proletariatului român constituie un model înalt pentru generaţia prezentă şi cele viitoare, situîndu-l pe Alecu Constantinescu în galeria eroilor clasei noastre muncitore. Azi, la 100 de ani de la naşterea sa, poporul român, liber şi stăpîn pe soarta sa, cinsteşte cu sentimente de justificată mîndrie faptele de eroism revoluţionar, comportarea plină de demnitate şi profund patriotism a lucrătorilor comunisti, în rîndul cărora îi găseşte un loc de cinste Alecu Constantinescu. Idealul său şi milii de militanţi revoluţionari şi-au închinat întreaga viaţă — acela al construirii unei orînduri noi, lipsite de exploatare şi asuprire — se înfipătesc astăzi prin eforturile uriaşe desfăşurate de întregul nostru popor sub conducerea Partidului Comunist Român, pentru construirea societăţii socialiste multilaterale dezvoltate.

Adunări consacrate împlinirii a 100 de ani de la naşterea lui Alexandru Constantinescu au avut loc şi în alte orase ale ţării.

La adunarea organizată la Ploieşti a luat cuvîntul prof. Gheorghe Bosoiu, secretar al Comitetului municipal Ploieşti al P.C.R., iar la adunarea de la Oradea a vorbit prof. Viad Spolai.

deosebit de a fi participat la redactarea a numeroase manifeste, la editarea unor reviste, lucrări şi broşuri de propagandă în favoarea creaţiei partidului comunist.

Activitatea sa pasionată, multilaterală, fostă întreruptă datorită arestării din vara anului 1920. În continuare, vorbitorul a evocat activitatea revoluţionară desfăşurată de Alecu Constantinescu în condiţiile exilului — datorat faptului că a fost condamnat de două ori la moarte în contumacie. Deşi departe de ţară, de mişcarea muncitorească revoluţionară din România, el a continuat să se ţină în curent cu frământările şi greutăţile acesteia, încercînd, în limita posibilităţilor, să-şi aducă contribuţia la consolidarea acestei mişcări. Întors în ţară, în preajma celui de-al doilea război mondial, el continuă alături de mii de militanţi patrioţi, comunisti şi antifascişti, lupta sa revoluţionară, cunoscînd calvarul lagărelor de concentrare.

După eliberare, cu inteligenţa sa vie, militant conştient, marea sa dorinţă se avîntă, în măsura în care îl permiteau puterile şi vîrsta înaintată, în lupta pentru victoria revoluţiei populare. Ca delegat al organizaţiei de partid a Capitalei a participat la lucrările Congresului al VI-lea al P.C.R. din februarie 1948.

Vestea încheierii din viaţă, la 28 martie 1949, a acestui veteran al mişcării muncitoreşti, al partidului comunist a îndreptat profund clasa muncitoare din ţara noastră. În necrologul publicat în ziarul „Scînteia” se arată că: „pînă în ultima clipă a vieţii, Alecu Constantinescu a militat în cadrul partidului. Viaţa lui, viaţa de luptă neînfrîcată pentru cauza clasei muncitoare, trebuie să servească drept pildă şi îndemn la luptă pentru toţi oamenii muncii”.

Între-adevăr, a spus în încheiere vorbitorul, viaţa şi lupta revoluţionară, dezvoltamentul său nemărginit faţă de interesele proletariatului român constituie un model înalt pentru generaţia prezentă şi cele viitoare, situîndu-l pe Alecu Constantinescu în galeria eroilor clasei noastre muncitore. Azi, la 100 de ani de la naşterea sa, poporul român, liber şi stăpîn pe soarta sa, cinsteşte cu sentimente de justificată mîndrie faptele de eroism revoluţionar, comportarea plină de demnitate şi profund patriotism a lucrătorilor comunisti, în rîndul cărora îi găseşte un loc de cinste Alecu Constantinescu. Idealul său şi milii de militanţi revoluţionari şi-au închinat întreaga viaţă — acela al construirii unei orînduri noi, lipsite de exploatare şi asuprire — se înfipătesc astăzi prin eforturile uriaşe desfăşurate de întregul nostru popor sub conducerea Partidului Comunist Român, pentru construirea societăţii socialiste multilaterale dezvoltate.

Adunări consacrate împlinirii a 100 de ani de la naşterea lui Alexandru Constantinescu au avut loc şi în alte orase ale ţării.

La adunarea organizată la Ploieşti a luat cuvîntul prof. Gheorghe Bosoiu, secretar al Comitetului municipal Ploieşti al P.C.R., iar la adunarea de la Oradea a vorbit prof. Viad Spolai.

deosebit de a fi participat la redactarea a numeroase manifeste, la editarea unor reviste, lucrări şi broşuri de propagandă în favoarea creaţiei partidului comunist.

Activitatea sa pasionată, multilaterală, fostă întreruptă datorită arestării din vara anului 1920. În continuare, vorbitorul a evocat activitatea revoluţionară desfăşurată de Alecu Constantinescu în condiţiile exilului — datorat faptului că a fost condamnat de două ori la moarte în contumacie. Deşi departe de ţară, de mişcarea muncitorească revoluţionară din România, el a continuat să se ţină în curent cu frământările şi greutăţile acesteia, încercînd, în limita posibilităţilor, să-şi aducă contribuţia la consolidarea acestei mişcări. Întors în ţară, în preajma celui de-al doilea război mondial, el continuă alături de mii de militanţi patrioţi, comunisti şi antifascişti, lupta sa revoluţionară, cunoscînd calvarul lagărelor de concentrare.

După eliberare, cu inteligenţa sa vie, militant conştient, marea sa dorinţă se avîntă, în măsura în care îl permiteau puterile şi vîrsta înaintată, în lupta pentru victoria revoluţiei populare. Ca delegat al organizaţiei de partid a Capitalei a participat la lucrările Congresului al VI-lea al P.C.R. din februarie 1948.

Vestea încheierii din viaţă, la 28 martie 1949, a acestui veteran al mişcării muncitoreşti, al partidului comunist a îndreptat profund clasa muncitoare din ţara noastră. În necrologul publicat în ziarul „Scînteia” se arată că: „pînă în ultima clipă a vieţii, Alecu Constantinescu a militat în cadrul partidului. Viaţa lui, viaţa de luptă neînfrîcată pentru cauza clasei muncitoare, trebuie să servească drept pildă şi îndemn la luptă pentru toţi oamenii muncii”.

Între-adevăr, a spus în încheiere vorbitorul, viaţa şi lupta revoluţionară, dezvoltamentul său nemărginit faţă de interesele proletariatului român constituie un model înalt pentru generaţia prezentă şi cele viitoare, situîndu-l pe Alecu Constantinescu în galeria eroilor clasei noastre muncitore. Azi, la 100 de ani de la naşterea sa, poporul român, liber şi stăpîn pe soarta sa, cinsteşte cu sentimente de justificată mîndrie faptele de eroism revoluţionar, comportarea plină de demnitate şi profund patriotism a lucrătorilor comunisti, în rîndul cărora îi găseşte un loc de cinste Alecu Constantinescu. Idealul său şi milii de militanţi revoluţionari şi-au închinat întreaga viaţă — acela al construirii unei orînduri noi, lipsite de exploatare şi asuprire — se înfipătesc astăzi prin eforturile uriaşe desfăşurate de întregul nostru popor sub conducerea Partidului Comunist Român, pentru construirea societăţii socialiste multilaterale dezvoltate.

Adunări consacrate împlinirii a 100 de ani de la naşterea lui Alexandru Constantinescu au avut loc şi în alte orase ale ţării.

La adunarea organizată la Ploieşti a luat cuvîntul prof. Gheorghe Bosoiu, secretar al Comitetului municipal Ploieşti al P.C.R., iar la adunarea de la Oradea a vorbit prof. Viad Spolai.

In industria locală băcăuană

Produce într-o gamă variată şi de bună calitate

BACĂU, (corespondent „Scînteii”, Gh. Bălă). — Datorită calităţii şi utilităţii lor, produsele realizate de cele 8 unităţi ale industriei locale din Bacău devin tot mai căutate atât pe piaţa internă, cât şi pe cea externă. La ultimele figuri internaţionale de la Lyon şi Moscova, bunăoară, produsele industriei locale băcăuane au fost apreciate şi solicitate de către numeroşi parteneri străini. În prezent, aproape 100 de sortimente din ramurile metal, chimie, lemn, alimentară şi sticlărie sînt exportate în 15 ţări ale lumii. Începînd din acest an, pe lângă garnituri-

le de mobilă, piesele turnate din fontă şi articole de artizanat vor fi exportate din unităţile de industrie locală din judeţ articole din mase plastice, confecţii, textile, călături etc. în număr mare. Volumul producţiei la export va fi în acest an cu 22 la sută mai mare decât anul trecut.

— Dezvoltarea şi diversificarea continuă a producţiei, onorarea în termen a contractelor încheiate, realizarea fiecărui lucru la un nivel calitativ corespunzător pentru a satisface pretenţiile şi gusturile beneficiarilor constituie preocupări de prim ordin pentru toţi lucrătorii din uni-

(Urmare din pag. 1)

Işi face din jocurile de noroc o a doua profesie. Noaptea pocher pînă în zorii. Hăzardul nu pare a-i fi prielnic: pierde des şi mult. Insistă însă, „Ultima dată — mărturisise el într-o declaraţie — am pierdut 2.100 lei”. Era — cu numai câteva zile înainte de descoperirea infracţiunii — la capătul unor lungi şi repetate încercări de forţare a norocului. „Cu aproximativ, cred că am pierdut la jocurile de noroc circa 70.000—80.000 de lei, iar la pocher vreo 20.000 de lei”, avea să recunoască mai târziu.

Am citat aceste măstre din dosarul penal al individului pus pe cântărea pentru întregirea portretului jucătorului păgubos, ci pentru faptul că ilustrate procesul unei degradări morale în condiţii în care n-au existat atunci nici o intervenţie — nici un semnal, nici o intervenţie din partea celor din jur.

...O tăcere grea, apăsătoare s-a aternut în sală. O tăcere pe cât de profundă, pe atât de semnificativă: concluziile procurorului au privit nu numai fapta comisă, nu numai cazul în sine; actul de acuzare, departe de a se mărgini la mecanismul procesului, în faţa audierii mentalităţii şi atitudinii probabile, a ilustrat elocvent întocuri duce un mod de viaţă nemernic, ce sfidează legea şi colectivitatea. Pe parcursul susţinerii rechizitoriului, am urmărit cu atenţie reacţiile celor prezenţi: reproşarea a fost unanimă şi nu arareori delapidată; a fost înţeles de privirile acuzatoare ale celor înşelaţi. Pentru cine, pentru furt şi fals, dar mai ales pentru fals în viaţă, pentru calomnia pe care e-a încumutat s-o tragă celor din jur — însoarsă, frînte, împotriva legii şi a dreptăţii.

Am surprins însă şi priviri atente în jos, umeri coborîţi, feţe întunecate: la scadenţa indiferenţei şi neintervenţei, sentimentul vinovăţiei nu este uşor de suportat. Spectatorii la acest proces, unii dintre cei prezenţi aveau să-şi reproşeze, o dată

mal mult, postura de spectatori la cele înfăptuite, aşa cum se vede din cele expuse în cuvîntul apărării: rolul nefast al anturajului în care a intrat P. Z. ... Oamenii care văzuseră, auzeiseră cite ceva despre procesul în curs, au fost învinşi de curiozitate şi cum pe el asta nu l-ar fi privit în nici un fel. ... Şi iată, începeau să înţeleagă că procesul îl privea direct: se recunoştea în multe dintre pasajele privind condiţiile de favorizare”. Acest gen de calomnia se răzbind pe chibrit.

Instanţa se retrage pentru delibere. Profităm de această pauză pentru a vă prezenta în continuare de judecată. Ne reţin atenţia două in-

şi faptul că, în ultimul dot an, nu s-a făcut nici un control de către organele C.F.L. sau comisia de censozi a C.A.R.

Asadar, o explicaţie de primă însemnătate: absenţa controlului. La o analiză mai detaliată, lucrurile s-au confirmat: pe la începutul anului 1970 „s-a făcut un control financiar intern, „probabil” prin sondaj; comisia de censozi a C.A.R. nu a făcut însă decît verificări la sediul, nici una însă imputenţierilor din unităţi. Ies la iveală, unul cite două, şi alte aspecte privind aceeaşi crasă nepăsare faţă de gestionarea banilor.

Sistemul de borderouri trase în spărgura a fost practicat vreo 7-8

la garajul din str. Cobălăşcu — sistemul cu pricina n-a suferit nici o modificare sensibilă. Pînă una-alta, se vede treaba că nu se poate face o serie de consultări, fără născăvitură „studii şi analize”, aprobări etc.

...Dar să revenim la ceea ce am avut loc dezbaterile. Asistenţa se ridică din nou în picioare. Momentul pronunţării verdictului impune de la sine o atmosferă solemnă. Acuzatul care în acest moment are 45 ani, tardive nota că nu mai este om, ci numai chip de om” — crezuse cîndva că poate sfida legea, că poate duce o „doua existenţă” bizuită nu pe mîna şi pe picioare, ci pe înşelăciune pe cei din jurul său. Verdictul: 20 ani închisoare

SCHEMATISMUL EVAZIONISMULUI (II)

Indicatul, literatura — cultura cu generă de parcurs în decenții din urmă, și în special în cea de-a doua jumătate a lui, anul deosebit de fecund. În această perioadă primăriei răscoale mîri, eferveșcența realității creatoare a secesi și manifestări ale unor conștiințe și mentalități proprii climatului social și ideologic în care ne găsim, inclinații spre experimentul artistic, sterilitate, îndoaie spre un ermetism facil, de suprafață, conștient în căutarea delibărată a premonițiilor obscure, în formularea pretențioasă a unor plătimii. Pe un alt plan, în literatura legitimă de sociologism vulgar și, în general, de primitivism estetic, unii esești au articulat judecăți nedrepte asupra acelor confrăți care, deosebit în această mișcare gîndire estetică rudimentară, s-au străduit să meargă la conținutul de idei ale unor opere și mișcări literare, să integreze fenomenul artistic în contextul mai larg al culturii, al ideologiilor fără a sacrifica specificul. Și aceasta tocmai într-un timp cînd în critica literară occidentală se preciza tot mai viguros tendința de fundamentare filozofică marxistă a cercetării. Este regretabil faptul că vederile eronate nu au întîmpinat repeli prompte și ferme, ele a-ajungînd astfel să se substituie, pe alocuri, concepțiilor gîndite, amestecîndu-se și producînd în unele sferi confuzie și derută. Prevenind asemenea fenomene, amplu program de îmbunătățire a muncii filozofice științifice, cu toate consecințele deosebite de fertile, aplicarea cu consecvență a ideilor sale fundamentale constituind o îndatorire pentru toți cei care se manifestă în planul culturii. Conștințînd și amplificînd tot ce s-a obținut pozitiv, refuzînd orice întoarcere la concepțiile dogmatice, avem de eliminat, implicit, acele practici care au bîntuit parțial ceea ce este intr-adevăr nou, înaintînd în creația culturală a anilor de edificare a societății socialiste multilaterale dezvoltate.

N-aș vrea deloc să mă erijez în teoretician, nici să plutesc în abstract. Problemele literaturii nu pot fi însă delatate de contextul general ideologic.

Ceas ce caracterizează gîndirea și practica noastră este tocmai intr-adevărul și tot ce poate fi mai ne-comunist e frica de adevăr. Una dintre cauzele minusurilor din sfera literaturii e o găsesc în faptul că în anii aceștia foarte puțini s-au discutat todeauna deschis anumite probleme teoretice și practice esențiale, s-a lăsat în jurul lor o ușoară ambiguitate. Uniunea scriitorilor n-a organizat discuții teoretice de principiu; nici în presa literară n-s-au discutat susținut problemele majore, de primă însemnătate, preferîndu-le să ale chestiuni, interesante și ele, fără însă să se ridice din mîna secundară. Ar fi fost, din acest punct de vedere, deosebit de utilă o dezbateră largă, din care să rezulte clar principiile directoare stabile ale întregii artei în lumina gîndirii autentice marxiste, nealterate de nici un soi de injuste dogmatice. Fiindcă am ajuns la acest punct, voi accentua că, în condițiile noastre, este imposibil să fie adoptat, în nici un caz, într-un sens îngust, restrictiv; el este o orientare largă, stimulativă, proprie unei arte ce-și propune să întărească existența de zăi și de țări, dar mai cu seamă de azi, așa cum este, să-și dezvăluie toate realitățile, dar și imperfecțiunile, frămîntîndu-se să intrevedă soluții constructive, să constate neîntregul ceea ce este rău, dar să nu închidă ochii asupra eforturilor de autodepășire, de învingere a greutăților.

De bună seamă, pledoaria pentru literatura orientată către aspectele majore, către problematica esențială a prezentului, nu exclude diversitatea de stiluri, de maniere artistice, de individualități, iar aceasta nu numai că nu contravine, dar ajută procesul de formare a cititorului, de educare a sensibilității lui în spiritul ideologiei epocii noastre. Scopul educației socialiste este dezvoltarea multilaterală armonioasă a personalității omului, iar literatura poate contribui la acest proces pe căi multiple, inclusiv prin producerea de scrieri care, judecate superficial, ar putea părea grațioase; prin simplul fapt de a face o poezie purtătoare de a realiza forme de o puritate desăvîrșită, poezia contribuie la educarea simțului pentru frumos, la rafinarea cîntecului sufletesc a omului. Pe de altă parte, însă, problema educației socialiste și formării omului nu nu poate fi pusă abstract, atemporal, ci într-un context istoric precis, legat de sarcinile concrete ale respectivei etape.

Acuma și aici să accentuăm asupra necesității de a se realiza cu prioritate opere care să pună problemele mari, de pîidă aceea a transformării omului în sensul debarasării lui de influențele împovărătoare ale trecutului burghez, de rămășițe de obscurantism, de naționalism, ngust, de inclinația spre senzaționalul lăftin, spre facil, spre superficialitate, frivolitate meschinărie; deci, opere care să dezbătă problemele acute și, inclusiv problemele legate de edificarea bazei materiale a socialismului. Vorbînd din punct de vedere social-educativ, sint mai necesare în momentul de față romane sau piese de teatru care să mărească frămîntării din mediul muncitoresc și intelectual, din lumea satelor, din zonele centrale de existență socială. Signu, nu doar la modul reporteresc!

Dacă e să sugerăm anumite probleme stimulate ale unei literaturi situate în plină actualitate, unul dintre acestea e, neîndoios, — așa cum am arătat deja — recuzita, deosebit — activitatea critică. Cronica săptămînală și lunară, articolele, eseul, studiul, toate modalitățile pot contribui la formarea unui curaj moral durabil și, dar, în schimb, menea literaturii ancorate în social.

puncte de vedere

Și aceasta nu în abstract, ci discutînd cărțile pe teme actuale ce apar, nu pe arătate de idei, ci pe cele reale. Oricît de slabă ar fi o carte reprezentativă pentru o tendință oarecare, ea trebuie să fie discutată. Cînd apare un roman schematic, la modul vulgar, pliocos, greoi, e bine să nu fie trecut sub tăcere. Tot astfel, e necesar ca poezia superficială, ca și cea flășnetată să fie discutate critic, spre a se arăta cum și trebuie scrisă poezia. Procedînd așa, urmăm pildele presei comuniste din trecut, care, militînd pentru o literatură cu caracter social, n-a evitat să critice aspru omanele pseudoproletare, care deformau imaginea reală a vieții clasei muncitoare. Procedînd așa, critica literară își va îndeplini una din funcțiile sale fundamentale, va fi o critică directoare, putînd să ajute, în orice caz, să acorde de locul ce-l merită unor lucrări minime de schematism sau evazionism, ambele „erori artistice” ale de păgubitoare. Din această perspectivă discuția inițiată de ziarul „Știința” este, indiscutabil, de actualitate.

Dumitru MICU

Poezia pe oferă un aspect aparte al problemei estetice în discuție; în acest caz, cele două tendințe nu pot fi luate în considerare ca atînci cînd ne apropiem de fel de păgubitoare. Din această perspectivă discuția inițiată de ziarul „Știința” este, indiscutabil, de actualitate.

Am mînturșit însă că eu cred că sentimentele nu pot fi inventate — chiar dacă zona poeziei este zona cea mai plină de vise și cea mai apropiată de noțiunea de romantism. Ele pot fi cel mult mînturșite; dar adevăratele sentimente nu sint de natură unică, ele nu aparțin unui scriitor sau altuia, care le-ar fi inventat el! Dimpotrivă, cred că aceste sentimente sint de natură general umană, lucru care și explică existența poeziei în decursul întregii istorii a civilizației umane, prezentă pe care, bineînțeles, n-am putea-o explica decât poezia n-ar fi corespuns unei necesități sociale. Genul și marea forță ale lui Eminescu constau în aceea că el a reprezentat cu strălucire un sentiment care nu era de natură monografică, strict individuală, ci, dimpotrivă, avea o foarte mare forță de generalizare. Excul-

zînd din discuție o întreaga categorie a evazionismului și schematismului, și anume aceea a lipsei de talent, să propune să încercăm să aruncăm o scurtă privire asupra fenomenului de evazionism în cazul operelor de talent, adică chiar în cazul operelor reușite, fiindcă altfel am ajunge doar la niște lucruri neinteresante. Și aici să adăugăm o altă precizare, care mi se pare necesară în discuție, și anume: aceea că poezia nu poate fi judecată în bloc! Adică, nu putem spune că adevărații poeți sint realiști și mai puțin poeții sint evazionisti! În poezia intrinsecă, de pîidă, nu putem compara un anumit tip de realism, al lui Blaga, să zicem, cu alt realism, al lui Argeșei. Sau, iată, putem vorbi de un alt de strălucit poet cum a fost Ion Barbu, dar pe care, în ciuda talentului lui, l-aș considera pe o anumită latură a lui evazionist! Concret, el mi se pare mai real și mai plin de resurse de fond atunci cînd abordează așa-numitul „spatiu balcanic”, decît atunci cînd s-a plasat în spațiul „Jocului secund”, ale cărui virguri poetice nu sint de cea mai mare durabilitate și, dar, în schimb, au avut un imens efect tehnic. De

Problema evazionismului este cu totul altceva, mai ales în contextul unei literaturi autentice, marcate. Evazionismul mi se pare că ar putea avea consecințe negative pentru literatura și spiritualitatea unei țări, pentru că el, la urma urmei, este ansamblul „măritorului” și răspundibilității, din ideea de efort social, din ideea de valoare. Literatura evazionistă se dovedește a fi, în cele din urmă, fardată cap la cap, în mijlocul marșului poetic, iar aici să continuăm observația făcută de Ion Dodu Bălan, spunînd că în cadrul schematismului se poate remarca o simplificare forțată a mijloacelor artistice, fără a exprima un sentiment fundamental, în timp ce în cazul evazionismului excesul de recuzită, oricît de strălucită, acoperă asemenea sarcăci a conținutului de idei, de sentimente.

De asemenea, trebuie să primim actul poetic pe un act petrecut în istorie, nu ca pe un dat fix, rupt de spațiul și de timp, cu altă mai puțin de existența individuală a poetului. Iată de ce vom remarca și în cadrul aceluiași destin poetic o fluctuație, o fluctuație nu numai de talent, dar și în realizarea unei viziuni unice, care să reprezinte un grup și mai mare de sentimente fundamentale ale unei națiuni, epoci, timp, chiar și ale unei istorii.

În ceea ce privește fenomenul de evazionism, pe care l-am constatat în cazul poeziei, cred că — în prezentul imediat, cred că aici există și o cauză de natură extraliterară și anume încetăținirea unei anumite comodități, a rutinei în corelația dintre poet și reviste, dintre poet și edituri.

Sigur că nu putem da vina numai pe redactor sau pe editor, atîc timp cît se poate constata o deficiență de cultură filozofică a poetului respectiv, și anume de cultură filozofică în sensul profund marxist. Așa se face că versurile unor autori de real talent nu lipsesc în pregătirea filozofică, lipsuri ce se manifestă nu atît prin mimetism, cît prin incoerență. Din fericire, pe direcțiile ei majore, poezia noastră actuală își oferă însă adevăratele valori, și o nobilă profunzime a ideilor, de o expresivă tinută a imaginii artistice.

Nichita STĂNESCU

Am urmărit cu interes opiniile exprimate recent în „Știința” cu privire la unele tendințe ce au putut duce, la un moment dat, în impas unele creații literare. Actualitatea unei discuții despre schematism și evazionism se află, cred, în preocuparea noastră pentru a determina, prin orientările date creațiilor artistice, o literatură de înalt nivel artistic. Causa principală, sau mai bine-zis cauza cea mai frecventă a apariției schematismului și evazionismului o constituie, după opinia mea, insuficiența talentului sau lipsa lui. Cititorul educat la școala marilor literaturii poate respinge fără efort, cred însă că se poate vorbi și despre un schematism sincer, propriu poate fiecărui scriitor — schematismul de debut, sau de creștere, sau de sertar, dacă vreți. Și eu în trebuie să fim foarte atenți. Scriitorul, la primele sale scrieri, va fi mai puțin original, va limita mai ales dimensiunile groase și directe ale artei, schema. Nici chiar un

Constantin CHIRIȚA

tv

PROGRAMUL I

- 0.00 Deschiderea emisiunii de dimineață a Telex.
- 0.05 Film serial: „Doamna din Genova” (IV).
- 9.45 De vorbă cu gospodinele.
- 10.00 Teledicteologia.
- 10.45 Biblioteca pentru toți. Scriitorii pașoptiști.
- 11.15 Emisiune de divertisment. Clujul, pe adresa dv. (selecțiuni).
- 12.15 Emisiune de educatie sanătătoare.
- 12.30 Teatral.
- 16.30 Deschiderea emisiunii de după-amiază.
- 16.35 Emisiune în limba germană.
- 16.45 Ritm, tineret, dans.
- 18.00 Campionatele europene de atletism pe teren acoperit. Transmisiune de la Grenoble.
- 19.20 100 de seri: „Intîmpieri cu Peti”.
- 19.30 Teatral.
- 20.00 Săptămîna Internațională.
- 20.10 Avangpremiere.
- 20.15 Teledicteologia.
- 21.00 Film serial: „Invadatorii”.
- 21.05 Emisiune de divertisment. „Ce faceți astăzi-seară?”. În distribuție: Doina Badea, Corina Chiriac, Dida Drăgan, Luky Mănescu, Mihail Constantin, Coca Andronescu, Mihail Potino, Nae Lăzărescu, H. Nicolae, Nicu Constantin.
- 23.30 Teatral.
- 24.45 Campionatele europene de atletism pe teren acoperit. Transmisiune de la Grenoble.

PROGRAMUL II

- 16.30 Ansambluri folclorice: ansamblul „Doina” al tineretului și studenților din București, ansamblul „Măritorul” al Centrului de cultură a studenților din Cluj.
- 17.00 Reportaj Bucureșten.
- 17.10 Film artistic: „Primăvara pe strada Zăreană” — producție a studiourilor sovietice.
- 19.40 Agenda.
- 19.50 Pagini de mare popularitate din lucrările lui Moșar.

Expoziția Micaelei Eleutheriade

LA GALERIILE DE ARTĂ „SIMEZA”

Galeriile de artă „Simeza” (Bd. Maghera nr. 20) reușesc în aceste zile expoziția de pictură a Micaelei Eleutheriade. Numeroase manifestări anterioare, numeroase expoziții realizate, atît în țară cît și peste hotare, au impus, încă din primul deceniu al secolului nostru, personalitatea artistei ca pe o prezentă de sine stătătoare în ansamblul picturii contemporane. Anii nu au făcut decît să accentueze în lucrările Micaelei Eleutheriade siguranța meșteșugului, manifestată inițial, ca și preferința pentru un anumit tip de subiecte, mai ales peisaje. Lucrările de acum, circumscrie a celeiașii arii tematice, se prezintă publicului bucureșten ca realizări împlinite sub semnul unor căutări consecvente reușite, aprofundate atenț. Peisajul a constituit și constituie în creația sa un motiv predilect. Prefecțiile artistei se îndreaptă spre o lume cunoscută, o lume a cărei simplitate și frumusețe a tras de mult ori atenția publicului nostru. Realizate în notași spontane, pinzele Micaelei Eleutheriade captează deopritiv înfiorarea în țara aspectelor durne ale peisajului agrest sau, dimpotrivă, freacăntul intens al peisajului citadin, agitația continuă

care-l înalte străzile. Sînt instantanee ale unor realități surprinse în datele lor esențiale, caracteristice; aspecte, unor ușor de nominalizat, care-și propun să descopere frumuseți mirabile, ascunse unor sub monotonia Rod al unor îndelungi peregrinări artistice, de-a lungul țării sau în străintătate, lucrările de acum s-ar putea constitui într-un adevărat jurnal,

CARNET PLASTIC

un jurnal de călătorie am spune, dar, în același timp, într-o monodimensionalitate. Evocate cu meritorie probitate, aspecte ale „Caselor la Babadag”, ale „Prăhovei la Breaza”, ale „Primăvara în Cîșnișu”, relevă o atmosferă împrăgată de sensibilitatea artistei, o atmosferă în care regăsim de asemenea, viridînc încă, erodii în fața canalurilor la Delft sau Amsterdam, a Florenței văzută la Fiesole, a acoperisurilor la Buchara sau a vechilor ziduri ale Weimarului. Și totuși, deși lucrările care au constituit punctul de

plecare al acestor lucrări pot fi ușor recunoscute, nu această recunoaștere, subliniind de altfel, prin titluri, interesează în primul rînd, cît vibrația de sensibilitate a artistei în fața motivului pe care și l-a propus. De aici decurge, credem, unitatea de ton, de factură, de atmosferă a lucrărilor — toate emanînd pară dintr-un același principiu poetic. Ele delimitează o anumită structură psihologică, vădită atît în orientarea tematică cît și în modalitatea stilistică. Simplitatea unei naturi moarte înseamnă, așa după cum demonstrează lucrările expoziției, mai ales unitate, armonie. Fără efecte surprinzătoare, echilibrul armonios al compoziției surprinde pară echilibrul natural al obiectelor, care sînt ca o căldură a naturii. Lumina pătrunde și dă transparentă obiectelor reprezentate, pune în valoare abundența veteștii a peisajului montan sau verdele purificat al cîmpului. Lucrările de acum o prezintă încă o dată pe Micaela Eleutheriade ca pe o structură lirică, echilibrată, iubitoare de purități cristaline și forme cizalate, care sînt să păstreze justa măsură între inspirație și cultură.

Marina PREUTU

cinema

- Pădurea pierdută: PATRIA — 9; 12.30; 16; 18.30; 21; FAVORIT — 9.15; 11.30; 13.45; 16; 18.15; 20.30.
- Sacco și Vanzetti: SCALA — 9; 11.15; 13.30; 15.45; 18; 20.15.
- Oeșia: CAPITOL — 9.30; 11.45; 14; 16.15; 18.30; 20.45.
- Nu-mi place ziua de luni: VICTORIA — 9; 11.15; 13.30; 16; 18.30; 20.45.
- Puterea și adevărul: CENTRAL — 11.30; 13.45; 16; 18.15; 20.30.
- Gloria: GLOBIA — 9; 12.30; 16; 19.30.
- Săcuța sudului: LUCEAFARUL — 8.30; 11; 13.30; 16; 18.30; BUCUREȘTI — 8.45; 11; 13.30; 16; 18.30; 21.
- Program de filme pentru copii: DOINA — 10.
- Fune la DOINA — 11.30; 13.30; 16; 18.15; 20.45.
- Micii scaldători: FESTIVAL — 9.15; 11.30; 13.45; 16.15; 18.45; 21.
- Mielușii: 9; 11.15; 13.30; 16; 18.30; 20.45, FEROVIA — 9; 11.15; 13.30; 16; 18.30; 20.45, MODERN — 9; 11.15; 13.30; 16; 18.15; 20.30.
- Douăsprezece scaune: FLACĂRA — 13.30; 19.
- Oșcoala: EXCELSIOR — 9; 11.15; 13.30; 16; 18.15; 20.30, VOLCA — 9; 11.15; 13.30; 15.45; 18; 20.15.
- Livada din stepă: INFRAȚIA ÎNTRU POPOARE — 15.30; 17.45; 20.
- Aventuri în Ontario: LUMINA — 9-20 în continuare, FLOAREA — 15.30; 18; 20.15, MIORTA — 9; 11.15; 13.30; 15.45; 18; 20.30.
- Alexandr Nevski — 10; 12; 14.15.

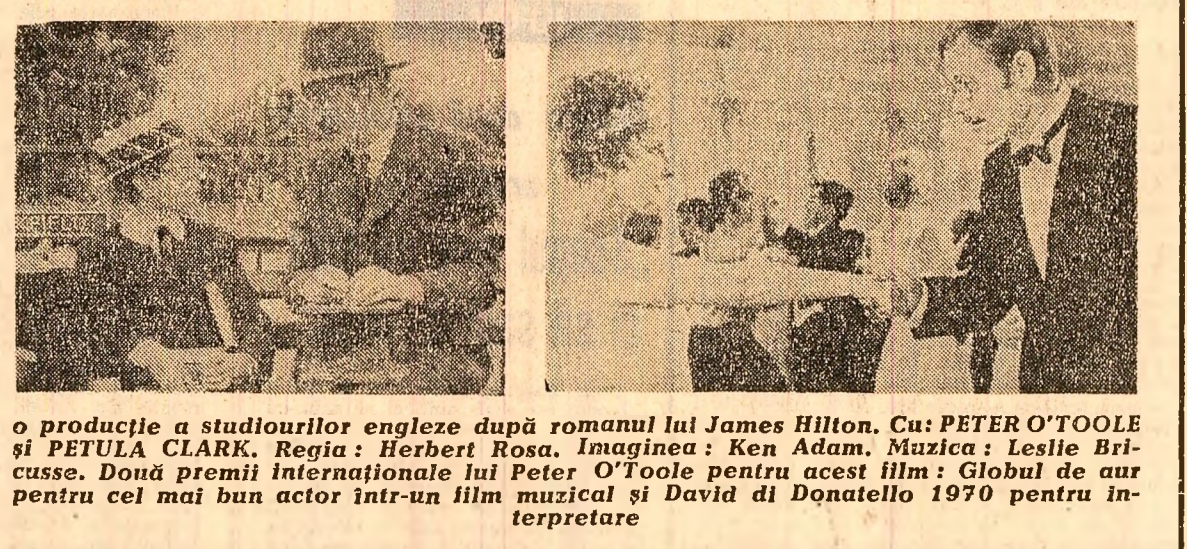
- Lincoln — 16.30, Sarea pămîntului — 18.45, Cînel degote — atăcerea Ciceo — 21; CINEMATICA (sala Union).
- Neînfricatul Gyula vara și iarna: BUZEȘTI — 15.30; 18; 20.15.
- Locotenentul Bulitt: AURORA — 9; 11.15; 13.30; 15.45; 18; 20.15, TOMIS — 9; 11.15; 13.30; 15.45; 18.15; 20.30, FLĂMÎRA — 9; 11.15; 13.30; 16; 18.15; 20.30.
- Atunci l-am condamnat pe toți la moarte: UNIREA — 15.30; 18; 20.15.
- Farmecul hînușilor sălbatice: MOSLOR — 15.30; 17.45; 20; TIMPURI NOI — 9-18.30 în continuare.
- Program de filme documentare: TIMPURI NOI — 20.15.
- Poveste de dragoste: VITRUL — 15.45; 18; 20.15.
- Ultimul războinic: BUCHEG — 15.30; 18; 20.30, ARTA — 15.30; 18; 20.15.
- B. D. la munte și la mare: PACIA — 15.45; 18.45; 20; COSMOS — 15.30; 18; 20.15.
- Mirii anul II: LIRA — 15.30; 18; 20.15.
- Pe poteca noștrilor lucruri: MUNCA — 15.30; 18; 20.15.
- Tick, Tick, Tick...: DRUMUL — 11.15; 13.45; 20.
- Antracii: LAROMET — 15.30; 17.30; 19.30.
- Love Story: GULEȘTI — 15.30; 18; 20.15.
- Articolul 420: POPULAR — 10; 15.30; 19.
- Ce-a mai frumoasă soție: RAHOVA — 15.30; 18; 20.15.
- Mihail Strogoff: CRINGAȘI — 15.30; 18; 20.15.
- Dreptul de a te naște: FERENȚAȘI — 15.30; 18; 20.15.
- Scaua de itichea: VITAN — 15.30; 18; 20.15.
- Anna celor o mie de zile: PROGRESUL — 15.30; 19.

Cărți donate bibliotecii municipale din Constanța

Municipalitatea orașului italian Sulmona, care întretine relații de înfrățire cu orașul Constanța, a făcut o prețioasă donație de cărți bibliotecii municipale constănțene. Este vorba de 120 de volume care lustră, în general, cultura italiană din toate timpurile. Printre lucrări se află „Istoria literaturii italiene” de Francesco Flora, în cinci volume, „Istoria Italiei” de Valeri, „Istoria Europei” de Salvatorelli, opere ale unor autori clasici și contemporani ca Dante, Boccaccio, Petrarca, Ariosto, Albert Moravia, Cesare Pavese, precum și scrieri despre regiunea Abruzzi și orașul Sulmona, localitatea natală a marelui poet latin Publius Ovidius Naso.

(Agerpres)

ROMANIA-FILM prezintă săptămîna viitoare pe ecran „ADIO, DOMNULE CHIPS”

o producție a studiourilor engleze după romanul lui James Hilton. Cu: PETER O'TOOLE și PETULA CLARK. Regia: Herbert Ross. Imaginea: Ken Adam. Muzica: Leslie Briscuse. Donă premii internaționale lui Peter O'Toole pentru acest film: Globul de aur pentru cel mai bun actor într-un film muzical și David di Donatello 1970 pentru interpretare

teatre

- Filarmonica de stat „George Enescu” (la Ateneu) român. Concert simfonic. Dirijor: Erich Bergel — 20.
- Teatrul de operă: Vint de iertărie — 19.30.
- Teatrul Național „I. L. Caragiale” (sala Comedia): Regele Lear — 20; (sala Studio) Să nu-ți faci prăvălie cu seară — 20.
- Teatrul de Comedie: Dispariția lui Gaius Grac — 20.
- Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra” (sala din bd. Șchiu Măgureanu): Play Strindberg (sala din bd. Șchiu): Spectacol de poezie și muzică — 20.
- Teatrul Mic: Victoriile lui Șchiu — 19.30.
- Teatrul „C. I. Nottara” (sala Maghera): Adio Charlie — 19.30; (sala Studio): Sora cea mare — 20.
- Teatrul Gulești: Nunta lui Flăgaru — 19.30.
- Teatrul „N. Creangă”: N-a fost în zădar — 9.30.
- Teatrul „Academiei” (sala din bd. Academiei): Carica cu Apolo — 19.
- Teatrul evreiesc de stat: Barasch — 19.30.
- Teatrul de revistă și comedie „Ion Vădulescu”: Intr-un ceas bun! — 19.30.

(Urmare din pag. 1)

În satul Izvoarni, aparținînd de comuna Ciolpani, nu departe de București, am cunoscut acum trei ani doi tineri care pe atunci abia terminaseră școala de opt ani: Neagu Stelian și Barbu Marian. Elevi buni, primul, fiu de țărăn cooperator, al doilea, de muncitor calificat și promovat într-o meserie de gospodarie locală. Își puneau atunci problema „mersului” mai departe. A urmat o vară de presărîți febrile, de studiu pentru examenul de admitere, de sondare și, în sfîrșit, de gîngire meseriei viitoare. S-au înscris la două școli profesionale ale unor mari uzine bucureștene, unul la mecanică, altul la lăcătușerie, și au intrat. I-am urmărit timp de trei ani întîlniri și duminicile prin satul lor natal, ori prin București. Vorbînd cu ei, observam etapele aceluși salt despre care pomeneam mai sus și care de fiecare dată mi se părea mai spectaculos. Acum își termină învățătura în saloapă și își iau calificarea. Dar singura „dosumirea unei meserii de către doi tineri de Izvoarni n-ar avea prin ce uimi în zilele noastre. Uimitor este saltul din mentalitate și din comportamentul lor. Au plecat, așa cum vi-i imaginați ușor, cu „cașul la gură” și cu sfîcui-

nea, cu teama de necunoscut, cu apucături și năruvuri de cătun cu drumuri desfundate, și s-au întors oameni în toată puterea cuvîntului. Își vorbesc despre meserie și despre școala din uzină nu numai cu pasiune, ci chiar cu patimă.

Îmi dau seama cum poate arăta infuzia noului milion de oameni ai muncii care vor ocupa locurile de muncă create de actualul plan cincinal. O infuzie de prospectime și vitalitate. De ardoare pentru perfecționare și nepotolită sete de învățătură.

Un tânăr brașovean, asistent universitar, Florin Focșan, îmi vorbește despre unicătatea generației socialismului. După el, atît cei care au venit sau marșurii la Eliberare, cît și cei ce s-au alinao abia acum, formează o generație unică, deoarece, dincolo de vîrstă, comunitatea aspirărilor și a idealurilor, lupta pentru izbîndirea aceluiași vise au constituit omoza generațiilor. Iantul unei între vîrstă conștiințe. Și cred că avea drept-

editării noi societăți. În cadrul el, cei mai tineri — după numărul anilor — constituie marea contingent al devenirii. Unii sînt înclinați să vadă în acest vast proces doar cauzile asemănătoare, periferice. Scoaterea acestora în față, din motive de profăvie socială, nu trebuie însă să ascundă amploarea fenomenului coplesitor majoritar, cîci, atît, el am comite un act de nedreptate față de totalitatea tineretului nostru.

Cînd pe un șantier, într-o uzină, într-un mare combinat industrial și se spune cu mîndrie că vîrsta medie a salariaților se situează în jurul a 30 de ani, asta mărturisește, mai mult o tineretă de spirit, cît generățiile sînt alături, lucrează împreună, vîrstele înaintate își exercită aporții înțelepciunii și echilibrul statistic care rezultă dintr-un print-o singură cifră unicătatea generațiilor.

Portretul acestui tineret care se ridică la vîrsta împlinirii o dată cu țara mi se pare a fi cel mai adevărat lucru pentru cel ce profesază artele. Dar tentația de a-l înfățișa în inclinațiile accidentale către facilitățile ori superficialitate îmi apare prin ea însăși facilă și superficială.

La Sinala am cunoscut un tînră de la uzina mecanică — nu-i dau decît înălțate, S.N. — care, într-un moment de exaltare, și-a greșit în fața mea un autoportret de-a dreptul seducător. Era grozav, el era „eroul”, el era „exemplul”, el era „feratului” tuturor feciorilor, el era cel întocmeauna șos în față, respectat, onorat, ascultat, ales prin prezidiile ședințelor uteciste, urmat de ceilalți cu frenezie și încîntare. Pur și cam obosea celebritatea, dar îl

fusese dat să treacă prin attea și să rezolve atîtea, încît nu mai avea încredere; trebuia să rămîna un exemplar.

Scoțitorul din fire, am vrut să-l văd la locul de muncă și atunci am constatat cu surprindere că S.N. nu era S.N., ci un altul, un fel de „Iușă-Pușă”. Încăscărit de „gutu” de la toți meșterii, cel amenințat cu scoaterea „gărgăunilor” din cap și cu sapte avertismente din partea șefului echipei în care lucra că, dacă n-avea să-și tundă singur periculul de „bipi”, urma să fie „ras” de însăși mina meșterului. Există și un S.N., adomă celui cărău și se substituie într-un exces de alean Iușă-Pușă. Dar acesta își vede de treburile lui, căci el nu era prin nimic mai spectaculos decît altele. De unde această substituție? Din nevoia oferirii unui model, căci bietul Iușă-Pușă nu se descriese decît așa cum s-ar fi vrut să fie, așa cum se doră și așa cum, neîndolinos, va ajunge. Zărirîndu-mă print atelii vorbind cu meșterul lui, s-a înjosit ca șefea și s-a ascuns.

În ajun avusesse 15 ani, acum avea 30.

Căci tineretea este o stare de spirit în continuă luptă pentru perfecționare.

C A T E

FILOZOFICĂ

Victor SĂHLEANU

„Știința și filozofia informației”

Importanța pe care teoria informației — cu variantele ei aplicații — o are în cadrul revoluției tehnico-științifice contemporane, ca una din principalele pîrghii ale progresului științific, este unanim recunoscută. Totuși, fiind o știință relativ tânără, este încă destul de restrîns numărul celor care — exceptîndu-se pe specialiștii propriu-zisi — sînt în măsură să aprecieze adevărata semnificație a perspectivei informaționale asupra lumii, precum și vastitatea, practic nepenetrabilă, a gamei sale de aplicații. Iată de ce lucrările care încearcă să ofere publicului o introducere în universul de probleme al teoriei informației dobîndesc o deosebită actualitate și utilitate practică. În acest context, densul studiu cu caracter enciclopedic al lui Victor Săhleanu — „Știința și filozofia informației” recent apărut în EDITURA POLITICĂ, detine un loc aparte, alături de o vastă bibliografie de referință, cit și prin prezentarea exhaustivă a modalităților de aplicare a metodei informaționale în diverse domenii — de la fizică, medicină și biologie pînă la sociologie, artă militară, economie, pedagogie, psihologie sau estetică.

Avem de-a face deci, în primul rînd, cu o carte de referință, purtînd caracterul unei „informări pe ortizontală”, ce nu și propune o investigație în adîncime a problemelor așezate în perspectivă și nici o dezvoltare a aspectelor cele mai profunde. Dar ceea ce se realizează pe acest plan, se distîngă prin vastitatea și extensivitatea. Victor Săhleanu ne oferă

asfel un inedit „lexicon al informației”, diferit — alături de structura materialului prezentat, cit și prin obiectivitatea informației în raport cu multiplele puncte de vedere expuse — de monografiile sistematice dedicate adîncirii perspectivei informaționale într-un domeniu sau altul. Contribuția personală a autorului se manifestă aici nu atât în dezvoltarea unor teorii sau soluții noi, cit în criteriile de organizare a datelor — sintetizînd un extrem de vast material bibliografic — și în efortul de a îmbina perspectiva meta-teoretică a „științei despre știință” cu sublinierea semnificației filozofice a cercetărilor și ipotezelor informaționale. Dacă în prima parte a lucrării domină viziunea istorică, autorul urmărește etapele elaborării științifice a conceptului de informație, în cea de-a doua, intitulată „Informația și filozofia informației”, prezintă aplicatii, perspective, sinteze” precumpănitoare este perspectiva comparativă între diversele modalități de utilizare a noțiunii de informație, de la un domeniu științific la altul. Metodologie salutară care — în vederea autorealizării și evitării să amendeze interpretările unilaterale, schematicile sau absolute — revizitează în permanență reconstrucțiile și examinarea critică a cunoștințelor și conceptelor sedimentate în teorii și sisteme.

Este și meritul cel mai de preț al acestei lucrări ce ne oferă, alături de vasta informație și referințe, prilejul unei reconsiderări a viziunii tradiționale pe care mulți dintre noi o mai păstrăm asupra structurii și implicațiilor științei contemporane.

Victor Ernest MAȘEK

ISTORICĂ

„Comuna din Paris și mișcarea muncitorească și democratică din România”

A trecut un veac și un an de la proclamarea Comunei din Paris, prima formă de stat din istorie în care clasa muncitorească afirmă ca forță precumpănitoare. Datorită profundelor sale semnificații și înfînturii pe care a exercitat-o asupra dezvoltării mișcării muncitorești internaționale, Comuna a inspirat și continuă să inspire numeroase lucrări științifice sau literare.

În marele corpus de scrieri dedicate acestui eveniment istoric și lucrarea „Comuna din Paris și mișcarea muncitorească și democratică din România”, apărută de curînd în EDITURA POLITICĂ, sub egida Institutului de studii istorice și social-politice de la C.C. al P.C.R. Colectivul format din Ion Popescu-Puțuri (coordonator), Augustin Dăne, Nicolae Cănel, Ioan Petre, Florica Ionașcu, Olimpiu Matichescu, Nicolae Blănuș, a conceput lucrarea cu un dublu scop: să facă un succint istoric al Comunei și să pună în lumină ecul Comunei din Paris în conștiința publică democratică românească și, mai ales, să-l revitalizeze în mișcarea muncitorească din România.

Nu vom stărui asupra primei părți, privind istoricul Comunei. Vom remarcă doar modul sintetic și totuși suficient de cuprinzător, de complet, în care autorii au redat toată drama Parisului proletar din martie-mai 1871. Importanța și valoroasă a unei mai ales, acea parte care relevă solidaritatea proletariatului român cu eroicii comunați. Afîm acî numeroase date — unele noi, cu privire la prezenta unor români pe baricadele Comunei, luăm cunoștință despre ampla oglindire a Comunei în presa românească progresistă și muncitorească, precum și în literatură. Deosebit de grătoare sînt în această privință cele 117 documente publicate, cele mai mult reproduce integral: manifeste, proclamații, scrisori, articole de presă, evocări.

Poate e prea sumară analiza făcută materialului de presă descriptiv sau universitar, apărut la noi într-un veac și jumătate de la proclamarea Comunei. Poate n-ar fi fost rău dacă se urmăreau mai asiduu conferințele, sezișurile, manifestările, solemnitățile închinete Comunei.

Oricum, cartea reușește să scoată în evidență înfîntirea puternică

care pe care a avut-o Comuna în rîndurile mișcării noastre muncitorești. În acei ani, cînd mișcarea muncitorească se afla în plin proces de dezvoltare și organizare, de însușire a ideilor marxiste care încleșcaseră să pătrundă în România, Comuna, experiența ei au înfîntat încrederea socialistilor români în justetea ideilor lui Marx și Engels despre revoluția socială, au contribuit la răspîndirea largă în mase a acestor idei.

În același timp, cel ce citește cartea nu poate să nu rămîna profund impresionat de gradul înalt în care, încă de la începuturile existente și afirmării ei pe arena vieții social-politice românești, mișcarea muncitorească și socialistă din România a împletit statornic slujirea plină de abnegație a intereselor de căpetenie ale poporului român cu manifestarea sentimentelor de solidaritate internațională, cu fidelitatea neclintită față de principiile internaționalismului proletar. Volumul în ansamblu său prilejuește o elocventă concluzie — aceea că mișcarea muncitorească din România a manifestat de la nașterea ei un profund spirit internaționalist, care avea să-i caracterizeze neîndemnit întreaga dezvoltare istorică, de atunci și pînă în zilele noastre.

Un cuvînt de subliniere se cuvine și pentru tîna grafică aleasă a lucrării, pentru ilustrațiile și facsimilele care o îmbogățesc. Ele sporesc și mai mult interesul pentru carte, care se înscrie ca o valoroasă apariție în literatura noastră istorică.

Dumitru ALMAS

LITERARĂ

Darie NOVĂCEANU

POP Simion

„Peisaj în mișcare”

„Peisaj în mișcare” — al patrulea volum de versuri al călătorului impenitent Darie Novăceanu — nu apare pe un teren vid de construcție și mediu fundamental al existenței, ale cărei adevăruri „neînțelese întotdeauna / de toate ceasurile” arată „de fiecare dată, / ora exactă a inimii noastre” (1982) la recenta plachetă (tipărită de EDITURA „EMINESCU”) autorului evoluată de la formula directă de comunicare, colorată intens, de curentii conștienței cu un plus de cerebralitate. Pe alocuri influența poeziei iberice (din care Darie Novăceanu a tradus mult, cu înfîntare) foarte vizibilă în volumul precedent: „Tehnica umbrelor” își face simțită și aici prezența, în compunerea versului o anumită pedanterie ceremonială, o turnură conceptuală.

„Peisajul în mișcare” este centrat pe un paradox: în ordinea inimii, departarea de patrie este echivalentă cu o mai profundă apropiere afectivă de ea. Vertijul peisajistic, succesiunea alertă a meridianelor și paralelelor, exuberanța vegetală a acestui pîmînt de dor și doină: „Totu-i atînt în patrie, acasă, / aici unde pietre și riuri / numai roștirea noastră o-nieleg, / iar vîntul dinșpre muntii cînd bate / e plin cu fluier de fag și os, / de noi spînzurî / de existența noastră, / cosmos purtat spre azi de fiecare / pe suflet și pe spadă dreaptă. // Singele nostru jurămintă / fost / cu piatra și pîmîntul dinșpre trezînd / pe drumul lui, / numai de-acei ne știe / istoria și viața pe de rost” („Virșta steagurilor”).

„Peisajul în mișcare” este centrat pe un paradox: în ordinea inimii, departarea de patrie este echivalentă cu o mai profundă apropiere afectivă de ea. Vertijul peisajistic, succesiunea alertă a meridianelor și paralelelor, exuberanța vegetală a acestui pîmînt de dor și doină: „Totu-i atînt în patrie, acasă, / aici unde pietre și riuri / numai roștirea noastră o-nieleg, / iar vîntul dinșpre muntii cînd bate / e plin cu fluier de fag și os, / de noi spînzurî / de existența noastră, / cosmos purtat spre azi de fiecare / pe suflet și pe spadă dreaptă. // Singele nostru jurămintă / fost / cu piatra și pîmîntul dinșpre trezînd / pe drumul lui, / numai de-acei ne știe / istoria și viața pe de rost” („Virșta steagurilor”).

Reconstruită din me-

„N o r d”

O carte despre Maramureș scrisă de fluu al acestui pîmînt nu putea fi, cel puțin într-o mare parte a sa, decît un act de restituire sentimentală. Volumul de reportaje NORD al lui Pop Simion — a apărut la EDITURA „EMINESCU” — ne propune prin întreaga sa alcătuire o metaforă-simbol a țării de sus a Maramureșului. Deschizînd poarta de nord a patriei autorul oferă o aleasă cale de acces în intimitatea istoriei acestui popor. O convingătoare secretă îl face pe autor să ne îndemne pe acest drum al permanențelor cu toate mijloacele pe care mîrțurile materiale, mitologia ca și legenda, istoria îndepărtată sau recentă, obiceiurile ori semne de demult înscrise în memoria generațiilor i le pun la îndemînă. În marginea acestor nelostovite izvoare ale dămîrului scriitorului construiește lucid, fantează cu pasiune și, nu de puține ori, poetizează în stilul rapozilor anonimi, pentru a ne oferi plina și convingătoare panoramă a devenirii istorice a Maramureșului. Însă întotdeauna evocarea istoriei, ritualurilor și miturilor, născute pe aceste meleaguri, vizează sensurile actualității: „Faptele de istorie mă interesează în măsura în care au făcut pe scriitor să noteze: Avem în spațiul românesc de azi, pe cursul rîurilor, alte multe piramide pe care le-am ridicat ori le ridicăm la ora de față. Sînt piramidele de oțel, de fier-beton, de sticlă, de cărămidă, de lut, de spațiu locuit, de grîne, de arbori, de omie, de spirit prevăzător, de putere, de muncă, de creație, de destin”.

Scrierile lui Pop Simion invită la meditație.

Emil VASILESCU

EDITURA „DACIA”

G. IBRAILEANU: „Privind viața” (seria „Restituiri”).
AUREL GURGHIANU: „Temperatura cuvintelor” (versuri).
TOTH KALMAN: „Cioflinc, pui de mistreț”.
... „Critică literară maghiară” (antologie; Români magyar kritika 1919—1944; colecția „Biblioteca școlară”, prefața de Cseh Gyula, selecție de David Gyula).
Prof. ION CHIRICUȚA (și colectiv): „Cancerul colului uterin”.
Dr. A. CHIȘU, Dr. V. ONCU: „Intoxicația la copii — flagel al epocii moderne”.
Dr. KOS KAROL: „Un centru secucius de filmpieri” (A varșagi festet butori).

PEDAGOGICĂ

Titu GEORGESCU, Emil BILDESCU

„Cititori de școală românească”

Cunoașterea aprofundată a culturii noastre naționale nu este cu puțință fără lăruia în considerație a factorilor care de-a lungul vremii i-au condiționat dezvoltarea, între care învîntămîntul a ocupat și ocupă un loc de prim plan. Din acest punct de vedere, lucrarea „Cititori de școală românească”, apărută în EDITURA DIDACTICĂ ȘI PEDAGOGICĂ, prezintă un real interes.

Realizată sub redacția lui Titu Georgescu și Emil BilDESCU, cartea îmbrînănează un studiu introductiv al Titu Georgescu, cuprinzînd o sinteză a istoriei învățămîntului românesc, precum și un număr de 32 de micromonografii consacrate unor iluștri cărturari din secolul trecut care au adus contribuții dintre cele mai importante la întemeierea și dezvoltarea școlii românești, între care Gheorghe Lazăr, Gheorghe Asachi, Ion Heliade Rădulescu, Mihail Kogălniceanu, Alexandru Odobescu, Al. D. Xenopol, Mihail Eminescu, Spiru Haret — însoțite de texte din operele lor, din care rezultă concepția pe care au avut-o despre învățămîntul și rolurile lui educative. Cei doriți să cunoască mai mult găsesc în carte și liste cuprinzînd lucrările mai reprezentative ale diferiților autori prezenți.

Dacă micromonografiile sînt inegale ca valoare (în unele dintre ele s-au strecurat și anumite inexactități, inadvertențe), putem a preciza însă ca pe deplin izbutită selecția textelor, făcută cu multă grijă și discernămint. Lectura lor dezvăluie izvoarele din care s-a hrănit spiritul creator al școlii românești. Cititorul află în acești înțemeietori de școală, nu simpli cărturari, profesori sau organizațori ai învățămîntului, ci adevărați militanți înfrunșii de un fierbinte patriotism, care s-au identificat cu înaltele idealuri de libertate și o viață mai bună ale poporului și care au văzut în școală un puternic instrument de pregătire a maselor spre a participa cit mai activ la lupta pentru transpunerea acestor idealuri în fapt.

Nu pot să nu rețină atenția cititorului ca cele scrise de Mihail Eminescu, de pildă „o școală bună este aceea care este adînc înfră-

dăcinată în realitățile țării sale, în problemele care frămîntă poporul său” sau pledoaria lui pentru un învățămînt care să se adreseze nu numai memoriei, ci gîndirii elevilor, „accușă regularitate în gîndire, acest obicei de a întrebarea întotdeauna cuvintele în înțelesul care-l au, de a vorbi ce gîndesc cu siguranță, iar a nu bîgăi fraze fără de înțeles, cu un cuvînt valoarea educativă a instrucției primare și secundare și cu mult mai mare decît valoarea a miilor de cunoștințe pe jumătate pricepute prințel din aer, asigurare și neclare care introduc un haos în mîntea copilului și rămîn un haos chiar cînd omul îmbrînănește”.

Citîm în carte minunate pagini despre menirea școlii de a modela caracterul, de a forma buni cetățeni, animați de dorința de a sluji fără preget patria, călăuziți de o înaltă moralitate și adevărat în acest sens cuvintele lui Spiru Haret: „Adevăratul curs de morală trebuie să se facă nu prin precepte debitate de pe catetă și de o singur profesor; ci cit trăiește, copilul trebuie să fie prins într-o atmosferă de moralitate din care să nu iasă nici un moment. În școală, învățămîntul trebuie să fie îmbrînăneț de dinșă. Să nu se scape nici o ocazie de a se pune în ochii copililor exemple de virtui și învățămînt morale ce rezultă chiar din lecția zilei: trebuie să se adreseze cineva la imaginația, la ardora lor firească, ca să provoace entuziasmul lor pentru bine și averșirea lor pentru rău. Aceasta să se facă nu o dată, nu de două ori, nu ca un lucru scris în program, ci lu tot momentul și ca a suflare care să pătrundă și să însușitească tot învățămîntul”.

În ansamblu, volumul oferă cititorilor o bogăție de idei și reflecții izvorînd dintr-o înaltă concepție despre rolurile școlii în societate și care, înțelegînd înțelesul fenomenului asupra căruia se exercită și putînătaea întreprinderilor de a-l face cunoscut olnă astăzi. Volumul apărut la EDITURA „UNIVERS” — aproape exhaustiv, cuprinzînd o sută patruzeci și două din

EDITURA POLITICĂ

ION D. COSTEA: Mărturie. 10 ani de la încheierea cooperativizării agriculturii
OVIDIU TRĂȘNEA: Curente și tendințe în politologia contemporană
NICOLAE KALLOS, CALINA MARE: Ideologie și știință (Colecția „Prelegeri de marxism-leninism”)
VLADIMIR LITVIN: Munca politică și cultural-educativă a

sinicatelor din I.A.S. și I.M.A. (Colecția „Biblioteca activului sindical”)
George BIANU: Din dosarele marilor procese politice
In colecția „Biblioteca de istorie” a Institutului de studii istorice și social-politice de la C.C. al P.C.R. a apărut lucrarea „Un vot decisiv — noiembrie '46” de dr. Mihai Fătu.

EDITURA „ACADEMIEI”

D. GUSTI: „Opere” (vol. 5 — „Fragmente autobiografice”)
ION BARNEA, ST. ȘTEFĂNESCU: „Din istoria Dobrogei” (vol. 3).
V. MIHORDEA: „Proprietari și țărani în Principatele române în secolul al XVIII-lea” (în limba franceză).
VIORICA MOISUC: „Diploma României și problema apărării suveranității și independen-

danței naționale în perioada martie 1938 — mai 1940”.
... — „Tratat de lingvistică generală”.
... — „Îndreptar ortografic, ortopedic și de punctuație”.
... — „Omagiu lui G. O. Prescu”.
... — „Documenta României Historice” (A. Moldova, vol. 21)

CRITICĂ LITERARĂ

Nicolae LASCU

„OVIDIU — Omul și poetul”

În vasta bibliografie ovidiană din ultimele decenii avem satisfacția sa consemnării apariției recentă (în EDITURA „DACIA” din Cluj) a monografiilor prof. Nicolae Lascu: „Ovidiu — Omul și poetul”.

Rod al cercetărilor asidue, de aproape patru decenii, această monografie reprezintă primul studiu amplu și sistematic apărut în literatura noastră de specialitate, dedicat lui Ovidiu. În bibliografia consacrată autorilor latini, în ultimul timp, opera lui Ovidiu a făcut obiectul a numeroase exegeze și edii critice, impulsionate cu deosebire de sărbătorirea bimilenară a poetului, din anul 1958. Inscrind-se în sfera acestor preocupări, lucrarea ce o prezentăm este menită să contribuie la cristalizarea efigiei lui Ovidiu în conștiința cercurilor largi de cititori, preturitori ai culturii clasice în general și ai poeziei lui Ovidiu în particular.

De aici se configurează și modalitatea de tratare a materiei de către autorul monografiei. După o succintă prezentare a vieții poetului divizat în două etape, marcate de exil, N. Lascu analizează opera succesiv:

le, / oricit edicte onorifice / și-iar și scos la Roma admiratorilor, / nici bucuria și nici triumful tu vor dura, / nici onoratoriul — ce ne cod, superior? — te vei simți, / cînd la Alexandria Teodot III va aduce, / pe un teler însingurat, capul nenorocului Pompei. // Și nu te înșela în credința că în viața ta scurta ordonanță și obșnuită, / din acest spectaculoasă și groznică, nu există. / Poate în ceasul de fată, în casa gospodărită / a vecinului tău, pătrunde — / neuzul, imaterial — Teodot / aducînd un cap alt de înfiorător”.

Se cuvine să înțelegem aceste trăsături în raport cu lumea de amurg a Alexandriei de la începutul secolului nostru, orșul cosmopolit, plin de mireme, încercat de tensiunea presiunii sfîrșitului. În crezutul magic al geniului său, Kavafis a distilat multimea surselor care i-au provenit de la întredărirea de civilizații și a creat o poezie citabilă în rînd cu a celor mai mari nume din literatura universală.

Aurel DRAGOȘ MUNTEANU

Grigore TANASESCU

UNIVERSALĂ

C. KAVAFIS

„POEZII”

prezintă un proces, ecouire unui cuvînt, ale unui vers prelungindu-se de obicei, rezonînd în întreaga conștiință culturală a cititorului. Gestul încercat se încarcă de o mare eleganță. Trăitor într-o lume care agoniza de a aproape două milenii, Kavafis a fost sensibil, poate mai mult decît orice alt poet modern, la influența

politică în viața cetăților umane. Mecanismele puterii se manifestau în călăuzele elementului la vedea, ca membrele dezvolte pe un corp îmbrăntit. Suverani putrezii de vicii, cu un cult bolnav al frumuseții plastice sau, dimpotrivă, ambicioși lipsiți

REPORTAJ PE GLOB • REPORTAJ PE GLOB • REPORTAJ PE GLOB

Punți peste milenii

Vedere din centrul orașului Cairo

„In următorii 10 ani venitul național se va dubla”. Aceste cuvinte, înfățișând lapidar scopul final al planului de dezvoltare națională...

Sedki — se acordă problemei locuințelor, problema de ordin național, fiind cea mai importantă...

ducătorului partidului și statului nostru. Interesul și simpatia pentru România, pentru înfăptuirea poporului...

Corespondență specială din Cairo

sindicatului zărilor, remarcând prezența masivă a elementului feminin...

Prezența în aceste zile în Egipt a unui grup de zăriști români a coincis cu anunțarea vizitei oficiale...

„Locuință” pentru muncitori străini într-un vagon frigorific scos din circulație (localitatea vest-germană Sindorf)

Privit prin obiectivul aparatului fotografic, sau contemplat direct, peisajul elvețian este de o minime de la culmea de albul zăpezilor întinse pe crestele munților...

Culori, oameni și întâmplări la poalele Alpilor

Clar că între specialiștii uzinei din Geneva și specialiștii români se dezvoltă o colaborare promițătoare. El s-a referit, între altele, la studiile comune efectuate asupra sistemului de frinare a locomotivelor electrice...

Tara celor 24 de cantone, formată din trei populații de naționalități diferite — germani, francezi, italieni — este considerată de multă vreme ca un fel de insulă liniștită în mijlocul unei Europe care a cunoscut numai în ultimii secol doi războaie mondiale...

Elveția fiind considerată ca o zonă de recreere pentru milionarii și miliardarii de pe toate meridianele. Datorită acestei atracții, la Geneva, de pildă, se resimte puternic lipsa spațiului locativ...

Am vizitat la uzina „Charmilles” secțiile de turbine hidroelectrice și de mașini-unelte, care reprezintă principala activitate a acestui grup industrial. Printre produsele întreprinderii se numără mașinile de prelucrare prin procedeul electro-eroziv...

Un studiu despre Elveția, editat de Organizația de Cooperare și Dezvoltare Economică, arată că în timpul exportului de mașini și material de transport a reprezentat în 1969 cifra de 1.430 milioane de dolari...

De curind, în U.R.S.S. a fost aprobat proiectul celui mai mare centru medical al țării care va fi construit la Moscova. Complexul cuprinde o clinică cu 3.000 de paturi pentru adulți, o altă pentru copii, cu 1.000 de locuri, câteva institute de cercetări științifice, laboratoare și un institut de medicină...

DE PRETUTINDENI

COMPLEX MEDICAL GIGANT

TELEFON ELECTRONIC

O PIESĂ NECUNOSCUTĂ A LUI SHAW

ASEZĂRI LACUSTRE DE CINCI MILENII

DUPĂ RASA...

TUTUN SINTETIC

SEMNALE CONTRA INCENDIILOR

paratul este cuplat la rețeaua electrică, dar el are și o baterie de rezervă care intră în funcțiune atunci când, dintr-un motiv oarecare, legătura dintre aparat și rețeaua electrică se întrerupe...

CONCERT IN SPRIJINUL ANGELEI DAVIS

DUPĂ RASA...

TUTUN SINTETIC

SEMNALE CONTRA INCENDIILOR

„TURNUL SUEDEZ”

SEMNALE CONTRA INCENDIILOR

SEMNALE CONTRA INCENDIILOR

SEMNALE CONTRA INCENDIILOR

SEMNALE CONTRA INCENDIILOR

SEMNALE CONTRA INCENDIILOR

SEMNALE CONTRA INCENDIILOR

SEMNALE CONTRA INCENDIILOR

SEMNALE CONTRA INCENDIILOR

SEMNALE CONTRA INCENDIILOR

SEMNALE CONTRA INCENDIILOR

SEMNALE CONTRA INCENDIILOR

SEMNALE CONTRA INCENDIILOR

SEMNALE CONTRA INCENDIILOR

600.000 muncitori străini, ceea ce reprezintă peste zece la sută din populația totală a țării. Manifestări rasiale, denumite eufemistic „fenomene de respingere”, apar ici și colo, ilustrând condiția precară a imigranților...

DE PRETUTINDENI

COMPLEX MEDICAL GIGANT

TELEFON ELECTRONIC

O PIESĂ NECUNOSCUTĂ A LUI SHAW

ASEZĂRI LACUSTRE DE CINCI MILENII

DUPĂ RASA...

TUTUN SINTETIC

SEMNALE CONTRA INCENDIILOR

SEMNALE CONTRA INCENDIILOR

SEMNALE CONTRA INCENDIILOR

SEMNALE CONTRA INCENDIILOR

SEMNALE CONTRA INCENDIILOR

SEMNALE CONTRA INCENDIILOR

SEMNALE CONTRA INCENDIILOR

SEMNALE CONTRA INCENDIILOR

SEMNALE CONTRA INCENDIILOR

SEMNALE CONTRA INCENDIILOR

SEMNALE CONTRA INCENDIILOR

DIN PRESA OCCIDENTALĂ

Și accidentele de muncă pun în evidență discriminarea

In R.F.G. — scrie ziarul „DIE WELT” — muncitorii străini sunt mai expuși accidentelor de muncă decât cei vest-germani. În lanțul Baden-Württemberg, de pildă, unde lucrează mai mulți muncitori străini decât în orice alt land vest-german...

DIN PRESA OCCIDENTALĂ

Și accidentele de muncă pun în evidență discriminarea

mult în revista „STERN”, se arată printre altele: „La Troisdorf-Oberlar, în apropiere de Köln, 38 de familii de greci locuiesc într-un fost atelier reamenajat, 4-5 persoane fiind îngheșuite într-o singură cameră. O parte din aceste încăperi n-au nici lumină, nici apă și nici canalizare. Pereteii și plafonul au crăpături, zidurile sunt atacate de igrasie. Prin acoperișul stricat apa pătrunde în camere. O singură toaletă revine la 5-6 familii...”

Paul DIACONESCU

viata internationala

Algerul s-a pregătit să întâmpine cu prietenie delegația de partid și de stat română, condusă de tovarășul Nicolae Ceaușescu

Sub titlul „Cooperare internațională” ziarul „El Moudjahid” anunță că, în dimineața zilei de sâmbătă, 25 Martie 1972 (11 martie 1972), tovarășul Nicolae Ceaușescu sosește la Alger într-o vizită oficială, la invitația prezidențială a Houari Boumediène, președinte al Consiliului Revoluției și al Consiliului de Miniștri. În întâmpinarea acestuia eveniment, întregul oraș a îmbrăcat haine de sărbătoare. Pe clădire aeroportului „Dar el Beïca” (Casa Albă), de-a lungul magistralei „Armatai populari de eliberare”, care leagă poarta aeriană de oraș, de o parte și de alta a marilor bulevarde, în piața „1 Mai”, ca și în „Piața marșurilor revoluționare”, au fost arborate drapelurile de stat ale Republicii Socialiste România și Republicii Algeriene Democratice și Populare. Pe paștii speciali amenajați, de-a lungul principalelor artere ale orașului se află portretele celor doi conducători: președintele Nicolae Ceaușescu și președintele Houari Boumediène. În onoarea înalților oaspeți români, în capitală a fost ridicat un impresionant arc de triumf. În întregul oraș sunt arborate lozinci în limba română și arabă, care dau expresie sentimentelor de stimă și prietenie cu care populația Algeriei îl întâmpină pe solii poporului român: „Bine ai venit în Algeria, tovarășe Nicolae Ceaușescu”; „Trăiască Republica Socialistă Română”; „Bun venit oaspeților români”; „Trăiască prietenia algeriano-română”.

Milioane de algerieni au avut joi seara prilejul să-l vadă pe micul ecran și să-l asculte pe președintele Nicolae Ceaușescu, care a acordat un interviu grupului de jurnaliști algerieni ce ne-au vizitat joi. În aceeași seară, interviu a fost transmis de postul de televiziune algerian, principalul cotidian al Frontului de Eliberare Națională, a publicat vineri dimineața în prima pagină, în deschidere, portretul se-

Correspondență specială din Alger

creștutului general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al României, Nicolae Ceaușescu, și interviu acordat acestuia joi. Astfel, prin intermediul presei, radioului, televiziunii, opinia publică algeriană a luat cunoștință de înalta apreciere dată de șeful statului român relațiilor de prietenie și colaborare dintre România și Republica Algeriene Democratice și Populare. El a subliniat că, vizita prezidențială Nicolae Ceaușescu aduce o contribuție însemnată la adâncirea relațiilor frățestre dintre Algeria și România.

Aceiași gânduri și sentimente ne-au fost împărtășite în aceste zile de către algerienii din toate categoriile sociale, care dau expresie sentimentului popular de bucurie pentru vizita înalților oaspeți din România socialistă.

C. BENGHA

ÎN PREAMBA CELUI DE-AL XIII-LEA CONGRES AL PARTIDULUI COMUNIST ITALIAN

Un interviu acordat de Luigi Longo revistei „Rinascita”

ROMA 10. — Correspondentul Agence, N. Puica, transmite: Cu prilejul celui de-al XIII-lea Congres extraordinar al Partidului Comunist Italian, ale cărui lucrări vor începe luni în orașul Milano, Luigi Longo, secretarul general al P.C.I., a acordat un interviu revistei „Rinascita”.

După ce a făcut o trecere în revistă a actualei situații politice italiene, Luigi Longo a scos în evidență faptul că substanța politică a Congresului P.C.I. nu este și nu poate fi diferită de substanța bătăliei electorale ce se va încheia în zilele de 7 și 8 mai. Intenționăm, a spus Longo, să folosim momentul congresimal pentru a asigura participarea cea mai largă și cea mai democratică, mobilizarea cea mai profundă a partidului la dezbaterile programului și la obiectivele noastre, la listele noastre, a propagandei noastre pentru campania electorală care angajează deja întreaga noastră forță, pe toți militanții noștri activi, care constituie P.C.I., nu numai forța hotărâtoare pentru o cotitură democratică, ci și forța necesară de control, de opoziție și de luptă împotriva oricărei forme de despotism, de arbitrar, de proastă guvernare. Complexitatea situației politice, a adăugat secretarul general al P.C.I., nu trebuie să întunece chestiunile esențiale, adică acea că, în ciuda dificultăților, obiectivul unui nou curs politic este actual și realist. Reacția adversarilor de clasă dovedește că mișcarea nu a acționat doar la suprafață. Contracțiunea reacționară din naștere din înfrângerea mișcărilor muncitorești, ci — dimpotrivă — din faptul că forțele populare au reușit să impună unele înecuturi, chiar dacă sînt parțiale, ale unei politici inovatoare. Inevitabil faptul că democrația creștină a hotărât să înlocuiască alianța de centru-sînga cu un guvern monocolor, format de ea și deschis liberarilor, nu este o demonstrație de forță, ci de idee, Luigi Longo.

a relevat că îmbunătățirea generală a relațiilor între diferitele componente ale stîngii italiene și experiența unitară de tip nou pe care ea o înfăptuiește nu pot fi considerate doar ca o înțelegere între partide, ca o inițiativă, să-și spunem așa, subiectivă sau la nivel de conduceri. Ele constituie reflexul unei mișcări de masă de proporții și calități în măsură să implice și noi raporturi între societate și muncitori. De aceea, este just să se vorbească despre o nouă perspectivă unitară la care noi considerăm că trebuie să-și aducă contribuția și angajamentul toate forțele progresiste și populare, laice și catolice.

Abordind politica P.C.I. în contextul actualității internaționale, Luigi Longo a subliniat că, prin acțiunile sale, Partidul Comunist Italian este alături de lupta popoarelor pentru cauza libertății și independenței, alături de tot ceea ce continuă să se materializeze în lume ca revoluționar și progresist.

Secretarul general al P.C.I. a subliniat că o alternativă democratică, o cotitură politică, în problemele interne ale țării nu este realizabilă și nu poate fi concepută fără o schimbare a poziției pe plan internațional a Italiei, adică fără dobîndirea unei efective autonomii internaționale. Evoluind autonomia efectivă și independența deplină a Italiei, pentru o politică de desindere și de pace, noi sistem organizat și linia noastră de autonomie constituie o caracteristică de nerenuțat a angajamentului nostru internațional autentic. Este clar că pentru noi principiul autonomiei, față de care în orice moment cînd a devenit necesar ne-am exprimat în mod liber apăsările și lămuririle noastre de poziție, trebuie să fie considerat ca baza oricărui proces unitar al forțelor muncitorești, socialiste, revoluționare — atât în domeniul intern, cât și în cel internațional.

O declarație a cancelarului Willy Brandt

BONN 10 (Agerpres). — Cancelarul Republicii Federale a Germaniei, Willy Brandt, a declarat vineri la o reuniune politică care s-a desfășurat în orașul Wertheim pe Main, că în ciuda oricărei opoziții, tratatele cu Uniunea Sovietică și R.P. Polonă vor fi ratificate. El și-a exprimat convingerea că Bundestagul se va pronunța în favoarea ratificării lor, întrucît tratatele corespund intereselor R.F. a Germaniei. Nu există nici o obiecție convingătoare împotriva acestor tratate, a subliniat Willy Brandt, dar există multe argumente în favoarea lor. Fără ele nu poate exista înțelegere reciprocă cu U.R.S.S. și cu celelalte state socialiste din Europa răsăriteană; fără ele R.F. a Germaniei ar rămîne izolată pe plan internațional, acordul evadiparitat privind Berlینul occidental n-ar intra în vigoare și convorbirile cu Republica Democrată Germană n-ar putea continua cu succes. Asemenea convorbiri,

a precizat cancelarul Willy Brandt, sînt necesare pentru a se obține un progres în relațiile dintre cele două state germane.

SPANIA

PUTERNICE ACȚIUNI MUNCITOREȘTI

• CIOCNIRI ÎNTRU POLIȚIE ȘI MANIFESTANȚI

MADRID 10 (Agerpres). — În localitatea portuară spaniolă El Ferrol, din nord-vestul țării, s-au produs puternice ciocniri între grupuri de muncitori de la șantierul naval „Empresa Nacional Bazan”, companie controlată de stat, cu întreprinderi în numeroase localități, și forțele poliției locale. Ciocnirile au avut loc în fața șantierului și în fața sediului poliției, în urma intervenției acestuia împotriva muncitorilor care protestau contra închiderii abuzive a șantierelor, după eşuarea tratativelor privind încheierea unui contract colectiv de muncă. În urma ciocnirilor au fost răniți aproximativ 20 de muncitori și opt poliști. Au fost, de asemenea, operate numeroase arestări în timpul manifestațiilor. Forțele polițienești au deschis vineri focul asupra participanților la o manifestație de protest, provocînd moartea unui muncitor și rănirea altor zece.

În legătură cu pregătirea conferinței general-europene

• UN DOCUMENT AL GUVERNULUI R.S.F. IUGOSLAVIA ÎNMINAT MINISTERULUI DE EXTERNE AL FINLANDEI

HELSINKI 10 (Agerpres). — După cum informează agenția Taniug, ambasadorul iugoslav în Finlanda, Liubia Stanimirović, a fost primit vineri de ministrul finlandez al afacerilor externe, Kalevi Sorsa, cu care a discutat probleme referitoare la pregătirea conferinței general-europene pentru securitate și colaborare. Ambasadorul iugoslav a înminat ministrului finlandez un document al guvernului R.S.F.I. în care acesta își expune poziția în legătură cu pregătirea întâlnirilor multilaterale și a conferinței general-europene.

BELGRAD

Ședința Prezidiului Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia

BELGRAD 10 (Agerpres). — După cum informează agenția Taniug, vineri s-au desfășurat la Belgrad lucrările celui de-a 29-a ședință a Prezidiului Uniunii Comunistilor din Iugoslavia, consacrată examinării modului în care este tradusă în viață rezoluția primei Conferințe a U.C.I. privind dezvoltarea relațiilor socialiste în agricultură și la sate și sarcinile ce revin în această direcție U.C.I. La ședința Prezidiului au participat și secretarii organelor executive al Comitetelor Centrale ale Uniunii Comunistilor din republici, președintele Comitetului provincial al U.C.I. din Kosovo, reprezentanți ai

Consiliului Executiv Federal, și organizațiilor social-politice și ai Camerei Economice Federale.

Pavle Gaji, președintele Comisiei Prezidiului U.C.I. pentru politica agrară, a prezentat o expunere, urmată de discuții.

Prezidiul U.C.I. a ales o comisie cu sarcina de a pregăti, pe baza criticilor, sugestiilor și propunerilor făcute în cursul discuțiilor, un proiect de hotărâre al Prezidiului referitoare la înfăptuirea rezoluției primei Conferințe a U.C.I. Textul acestor hotărâri urmează să fie adoptat la una din viitoare ședințe ale Prezidiului U.C.I.

Comunicat algeriano-iugoslav

ALGER 10 (Agerpres). — În comunicatul cu privire la convorbirile oficiale dintre miniștrii de externe algerian și iugoslav, Boutelika și Tepavac, dat publicității la Alger, se arată, printre altele, că s-a efectuat un larg schimb de păreri în legătură cu probleme de interes comun. Părțile salută procesul de desindere din unele zone ale lumii, însă își exprimă îngrijorarea pentru faptul că în unele regiuni continuă agresiunea și politica de forță și presiuni.

cele două țări. S-a căzut de acord ca, în cel mai scurt timp, să se întrunească Comisia mixtă a celor două țări, care să ia măsurile pentru a aduce volumul schimburilor de mărfuri și colaborarea economică, științifică și tehnică la nivelul posibilităților.

Ele reafirmă și subliniază atașamentul lor față de neangajare, dreptul națiunilor la autodeterminare, independența națională și neamestecul în treburile altora. Respectarea acestor principii constituie un factor esențial pentru instaurarea unei păci mai drepte și mai trainice.

TUNIS 10 (Agerpres). — În capitala Tunisiei au început convorbirile oficiale dintre miniștrii afacerilor externe tunisiani, Mohamed Masmoudi, și secretarul federal pentru afaceri externe al Iugoslaviei, Mirko Tepavac, alături într-o vizită la Tunis la invitația omologului său. Cei doi miniștri, anunță agenția Taniug, au procedat la un schimb de păreri în legătură cu probleme privind relațiile reciproce și situația internațională actuală.

Subliniind că a fost examinată cu mare atenție situația din zona Mării Mediterane, comunicatul relevă că s-a exprimat simpatia pentru politica de independență și neangajare a Ciprului. De asemenea, se exprimă primii pentru lupta popoarelor din Vietnam, Cambodgia și Laos, precum și speranța că situația din sud-estul Asiei va fi normalizată pe calea tratativelor între părțile direct interesate. În legătură cu situația din Orientul Apropiat, se arată că această zonă continuă să rămînă o arenă de conflicte ale unor interese opuse.

În aceeași zi, Mirko Tepavac a fost primit de președintele Republicii Tunisene, Habib Bourguiba, precum și de premierul Hedi Nouira.

Comunicatul constată necesitatea întăririi relațiilor economice dintre

PRIMUL MINISTRU AL IRLANDEI DE NORD:

Prezența trupelor britanice — cauza principală a crizei din Ulster

DUBLIN 10 (Agerpres). — Prezența trupelor britanice de ordine în Irlanda de Nord este cauza principală a crizei din Ulster, a declarat în Parlament primul ministru al Republicii Irlanda, John Lynch. Acțiunile soldaților britanici au ridicat împotriva lor întreaga populație care cere acordarea unor drepturi sociale și politice.

Nu mai retragerea soldaților britanici din Ulster, a subliniat Lynch, poate crea condiții favorabile pentru rezolvarea crizei pe calea tratativelor.

Declarație a M.A.E.

al R. P. Chineze cu privire la bombardamentele americane asupra R. D. Vietnam

PEKIN 10 (Agerpres). — Ministrul Afacerilor Externe al R.P. Chineze a dat publicității o declarație în care condamnă recentele bombardamente ale aviației americane împotriva R.D. Vietnam. Declarația subliniază că guvernul american trebuie să pună capăt imediat bombardamentelor și atacurilor împotriva R.D. Vietnam și să înceteze toate acțiunile de agresiune din această zonă.

Atît timp cît S.U.A. nu vor pune capăt agresiunii lor, atît timp cît drepturile naționale sacre ale popoarelor din Indochina nu vor fi realizate — se spune în declarație — poporul chinez va face tot ce-i stă în putință pentru a acordă tot sprijinul și ajutorul luptei poporului vietnamez și a celorlalte popoare indochineze.

Declarație a M.A.E.

al R. P. Chineze cu privire la bombardamentele americane asupra R. D. Vietnam

Opinia publică internațională urmărește cu mare atenție și interes meritul acțiunilor de ratificare a tratatelor sovieto-vest-german și polono-vest-german, una din problemele de interes extern ale actualității politice europene.

După cum este cunoscut, încheierea și semnarea, în a doua jumătate a anului 1970, a celor două tratate au fost apreciate, pe bună dreptate, ca importante evenimente pozitive ale vieții internaționale. Aprecierile favorabile care popoarele europene au dat-o acestor tratate decurg din faptul că ele marchează renunțarea la război în direcția lichidării reziduurilor celui de-al doilea război mondial și ale „războiului rece”, pe calea normalizării raporturilor între statele continentului, îmbunătățirii climatului politic internațional. Deschizînd perspective noi în relațiile dintre statele semnatare, ele creează premise favorabile pentru dezvoltarea colaborării bilaterale, cooperării intereselor reciproce, precum și cooperării pe plan general-european. Cele două tratate oglindesc progresele în direcția recunoașterii realităților postbelice, inclusiv a frontierelor statonice, inclusiv a adversării ratificării tratatelor, exprimînd poziția favorabilă ratificării, cancelarului W. Brandt a afirmat pe bună dreptate că „hotărîrea pe care Bundestagul o ia în această privință va avea o însemnată contribuție la marea forță pe care îl constituie ameliorarea raporturilor Est-Vest și pentru a asigura astfel germanilor un viitor mai bun. Politica pe care vă cerem să-o aprobați și să-o sprijiniți știutește Europa și pacea”. În sprijinul poziției guvernului au luat cuvîntul în Bun-

Ratificarea tratatelor sovieto-vest-german și polono-vest-german

UN DEZIDERAT IMPERIOS AL DESTINDERII ÎN EUROPA

progresiste, cerurile largi ale opiniei publice, partide politice și oameni politici lucizi și realizați din toate țările Europei cer cu insistență ratificarea neîntîrziată a celor două tratate.

După cum s-a amintit, zilele trecute, Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S. a examinat propunerea prezentată de guvernul sovietic referitoare la ratificarea tratatului sovieto-vest-german și a ratificării acestor tratate pentru afaceri externe ale Statelor Unite și Sovietului Naționalităților în vederea adoptării unei decizii finale.

Procedura ratificării a fost deschisă și în Republica Federală a

Declarație a M.A.E.

al R. P. Chineze cu privire la bombardamentele americane asupra R. D. Vietnam

desus a mare număr de deputați; de asemenea, s-au pronunțat în favoarea ratificării, sprijinind poziția guvernului, numeroase alte personalități ale vieții politice și culturale, conducători sindicali, alți organizatori politici și obștesci din R.F.G. Asemenea poziții realiste care vin în întâmpinarea interesului general al popoarelor europene pentru desindere și înțelegere nu pot fi decât salutarea joși adreși de noi.

„Trebuie însă arătat că în contradicție cu aceste poziții, cu cerințele destinderei, s-au făcut auzite, atît cu prilejul dezbaterilor din Bundestag, atît și după aceea, voci care pledează

Declarație a M.A.E.

al R. P. Chineze cu privire la bombardamentele americane asupra R. D. Vietnam

în ansamblul vieții internaționale și a dăruirii prejudiciilor intereselor majore ale tuturor popoarelor.

Acțiunile în mod ferm pentru promovarea cauzei securității în Europa, România a militat și militază neobosit pentru normalizarea relațiilor intereuropene, pentru recunoașterea celor două state germane, corespunzător cu interesele păcii și colaborării pe continent. Ca țară socialistă, România a dezvoltat, de la început și dezvoltă relații de prietenie frățescă și strînsă colaborare cu Republica Democrată Germană, primul stat al muncitorilor și țărănilor germani de asemenea, acționînd în spiritul Declarației de la București din iulie 1966, țara noastră a stabilit la începutul anului 1967 relații diplomatice cu R.F.G., potrivit intereselor reciproce și necesității de a milita în favoarea destinderei și înțelegerii în Europa. Consecvență pozițiilor sale de principiu în favoarea unei politici constructive, de destindere și înțelegere, România a salutat cu satisfacție încheierea tratatelor sovieto-vest-german și polono-vest-german, subliniind, în permanență, necesitatea ratificării lor. Așa cum a declarat recent tovarășul Nicolae Ceaușescu, „un aport însemnat la consolidarea procesului de desindere l-ar constitui ratificarea tratatelor sovieto-vest-german și polono-vest-german și încheierea de rapoarturi, în baza dreptului internațional, între Republica Democrată Germană și Republica Federală a Germaniei și participarea lor deplină la viața internațională, normalizarea relațiilor R.S. Cehoslovace cu R.F. a Germaniei pe baza recunoașterii nevalabilității de la început a acordului de la München”.

Declarație a M.A.E.

al R. P. Chineze cu privire la bombardamentele americane asupra R. D. Vietnam

Opinia publică din țara noastră, ca și în celelalte țări ale continentului, își exprimă convingerea că în soluționarea acestor probleme vor prevala realismul și spiritul responsabilității față de istorie. Față de destinele păcii pe acest continent — atît de greu încercat în cele două războaie mondiale declanșate de cele mai întinse forțe ale militarismului și revanșismului german. Ratificarea tratatelor ar contribui, fără îndoială, la îmbunătățirea climatului politic pe continent, ar favoriza efectuarea, în continuare, a unor pași în direcția normalizării relațiilor intereuropene, a întăririi păcii. Poporul român va saluta ratificarea celor două tratate, considerînd că împlinirea acestui deziderat va slui cauza destinderei, colaborării și păcii în Europa și în lume.

Declarație a M.A.E.

al R. P. Chineze cu privire la bombardamentele americane asupra R. D. Vietnam

Comitetul Central al P.C.U.S. și Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. au adoptat o hotărîre privind îmbunătățirea condițiilor de locuit, de deservire social-comercială a oamenilor muncii care lucrează în exploatarea forestieră, transmite agenția T.A.S.S.

Declarație a M.A.E.

al R. P. Chineze cu privire la bombardamentele americane asupra R. D. Vietnam

La Pannunjon, informează agenția A.C.T.C., a avut loc cea de-a 5-a întrunire de lucru din cadrul convorbirilor preliminare dintre societățile de Cruce Roșie din R.P.D. Coreeană și Coreea de sud în vederea elaborării ordinii de zi a convorbirilor propriu-zise. În urma unui schimb de vederi avut cu acest prilej, cele două părți au convenit ca întrunirea de lucru următoare să aibă loc la 17 martie.

Declarație a M.A.E.

al R. P. Chineze cu privire la bombardamentele americane asupra R. D. Vietnam

Reprezentanții P.C. din S.U.A. înscriși pe listele de candidați în alegerile prezidențiale. Comisarul electoral al statului Pennsylvania a acceptat înregistrarea pe listele de candidați ale algerienilor prezidențiale a reprezentanților Partidului Comunist din Statele Unite — secretarul general Gu Hall, care a primit mandatul C.C. al partidului pentru a candida la postul de președinte, și Javis Tyner, secretarul Ligii tineretului comunist american, la postul de vicepreședinte al S.U.A.

Declarație a M.A.E.

al R. P. Chineze cu privire la bombardamentele americane asupra R. D. Vietnam

Comitetul Central al P.C.U.S. și Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. au adoptat o hotărîre privind îmbunătățirea condițiilor de locuit, de deservire social-comercială a oamenilor muncii care lucrează în exploatarea forestieră, transmite agenția T.A.S.S.

Declarație a M.A.E.

al R. P. Chineze cu privire la bombardamentele americane asupra R. D. Vietnam

Delegația Ministerului Industriei Chimice din România, condusă de ministrul Mihail Floreacu, și-a încheiat vizita oficială pe care a făcut-o în Republica Populară Polonă la invitația ministrului chimiei, Jerzy Olaszewski. Ministrul român a fost primit de Fr. Kaim, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri. A fost prezent și Mihail Marin, ambasadorul României la Varșovia. A fost semnat un protocol de colaborare economică și tehnică pe 1972.

Declarație a M.A.E.

al R. P. Chineze cu privire la bombardamentele americane asupra R. D. Vietnam

Pakistamul a cerut reprezentanții său permanent la Organizația Națiunilor Unite să atragă atenția președintelui Consiliului de Securitate

Declarație a M.A.E.

al R. P. Chineze cu privire la bombardamentele americane asupra R. D. Vietnam

Stabilirea de relații diplomatice între Iugoslavia și Filipine. Un comunicat al Secretariatului Federal pentru Afaceri Externe anunță că guvernul Iugoslaviei și Filipinelor au căzut de acord să stabilească relații diplomatice.